

Tướng Quân Gân Đây Tương Đối Phiên

Contents

Tướng Quân Gân Đây Tương Đối Phiên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	10
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	21
21. Chương 21	22
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	30
29. Chương 29	31
30. Chương 30	32
31. Chương 31: Phiên Ngoại Chưa Nghĩ Tới	32
32. Chương 32: Phiên Ngoại Hoàng Thượng	37

Tướng Quân Gân Đây Tương Đối Phiên

Giới thiệu

Thể loại: nhị thiếu tướng quân công x phúc hắc vương gia thụTình trạng: Hoàn (30 chương + 2 PN)Raw: Tiểu Diệp Th

1. Chương 1

Tướng quân sau khi thắng trận một lần nữa liền hồi kinh thuật chúc. Gắn vào cổng thành thì trông thấy thái giám X đang đứng ngay bên cạnh nghênh đón hẳn, bảo rằng Hoàng thượng đang chờ đợi tại cung yến, thỉnh toàn bộ hạ thần gồm cả Tướng quân tiếp phong, tướng quân cần phải trực tiếp đi cùng gã. Thái giám X che miệng nói nhỏ: “Bệ hạ có thưởng ~”

Tướng quân có chút không vui vẻ, hẳn vốn định về nhà đánh một giấc trước rồi tính sau.

Các đại thần trong điện chia làm hai phía, đám người quan y ngắn nắp sạch sẽ chính là quan văn, đám người bụi đầy lất phất chính là võ tướng, bụi đầy lất phất do Tướng quân cầm đầu. Hoàng đế và bọn họ cùng ngồi tại chỗ phàm ăn tục uống cả ngày không bàn chính sự, Tướng quân được ban thưởng cũng không dám đứng dậy nói thần rồi đi. Chật vật chịu đựng đến khoảng sau nửa đêm, Hoàng đế cuối cùng bảo mọi người tan, triệu Tướng quân ở lại một mình. Hoàng đế tạo dáng một hồi lúc này mới vòng vèo về chuyện tứ ban, muốn để công chúa XX – muội muội của Hoàng đế gả cho Tướng quân.

Tướng quân người này rất buồn bực khi người khác giới thiệu đối tượng cho hẳn, trước kia có rất nhiều quan viên ám chỉ với hẳn rằng nhà mình có một đứa con gái liền bị Tướng quân thắng thần cự tuyệt, khiến gia đình người ta không còn mặt mũi, dần dà cũng không còn ai nhắc lại. Mọi người cũng đã nghiên cứu qua, vì sao cái vị trai trẻ có tiền có quyền uy vũ hùng tráng này lại không muốn cưới vợ. Bình thường có hai loại thuyết pháp, loại thứ nhất – hẳn là một tên đoạn tụ, loại khác chính là hẳn bất năng. Đường nhiên, mấy vụ này chỉ có thể trộm bình loạn sau lưng chứ không ai dám nói thẳng mặt, Tướng quân lại hằng năm đánh giặc bên ngoài không thường quay về, cho nên hẳn không biết chuyện tai tiếng này.

Lần này Tướng quân cũng đáp thẳng: Không được.

Hoàng đế thuyết phục tên Tướng quân chày nhây cứng đầu một hơi thiếu chút thở không ra, trong tâm tự cổ vũ mình nửa ngày không nên lật bàn mà phải bình tĩnh hảo hảo nói chuyện gả chồng cho đứa em, bèn hỏi Tướng quân rằng vì sao không được. Tướng quân nói không dám lừa gạt Hoàng thượng, thần luôn dành thời gian đánh giặc không rảnh rồi đi thành thân.

Hoàng đế há hốc mồm, hồi lâu không chút phản ứng trở về.

Muội muội Hoàng đế đã tới tuổi thành hôn, vương tôn công tử phù hợp cũng không hề ít, nhưng Hoàng đế không thích kết thân loạn xạ, thân làm Hoàng đế phải biết suy xét toàn bộ đại cục. Bây giờ các cỗ thế lực trong triều đã rất cân đối, Hoàng đế không định vì chuyện này mà đánh vỡ trạng thái hiện tại, cho nên tự nhiên nhớ tới Tướng quân. Tướng quân hằng năm thủ ngoài biên cương không thường hồi kinh, tính cách chính trực không dễ kéo bè kết phái, mặc dù hẳn một tay nắm giữ binh quyền nhưng Hoàng đế vẫn luôn rất an tâm về hẳn.

Hoàng đế đã cân nhắc rất kỹ, nhưng không ngờ rằng vừa mới lên tiếng đã gặp phải trở ngại, quả thật đời không như là mơ. Hoàng đế cố gắng không nóng giận, lại nhớ đến lời truyền miệng khó nói bên ngoài...

Y bên này đang thầm nghĩ dự định đàm thoại tốt đẹp lại đụng trúng thất bại, cũng không thể cứ vậy trực tiếp hạ thánh chỉ. Tướng quân bên kia tiếp tục nói, Hoàng thượng nếu thật muốn tốt cho vi thần, muốn thần không buồn phiền chuyện nhà chuyên tâm đánh giặc cho ngài, vậy thì, chỉ hôn này ngài đừng ban cho thần, hãy ban cho đệ đệ của thần! Nó thành thân là thần an tâm rồi.

Hoàng đế hỏi, đệ đệ của ngươi? Đệ đệ nào của ngươi?

Tướng quân đáp, thần chỉ có một đệ đệ.

Hoàng đế “...”.

Hoàng đế vì sao lại cảm nín, chúng ta lần tới nói tiếp.

2. Chương 2

Mẹ của Tướng quân sau khi sinh đệ đệ của Tướng quân vài ngày liền tạ thế, lão Tướng quân khi ấy đang bế bồng giúp Tiên đế khai cương khoách thổ không để tâm tới chuyện nhà. Lần đầu tiên ôm đứa con trai nhỏ thì đứa nhỏ đã được hai tuổi gọi tiếng cha vô cùng to rõ hào sảng, bất quá không phải gọi lão mà là gọi quản gia của lão. Thằng con trai lớn mặt không biểu tình đứng ở góc tường kêu kiểu gì cũng không bước tới gần. Lão Tướng quân cả đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau cho toàn bộ người hầu trong phủ nghỉ hết, chỉ lưu lại hai cha con quản gia trông coi nhà cửa rồi dắt theo hai đứa con trai quay về quân doanh. Rảnh rồi thì mời quân sư dạy đám nhỏ cách nhận biết mặt chữ, đồng thời dạy thêm công phu quyền cước. Cha con ba người sinh sống cùng một chỗ hồi lâu, quan hệ dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Đệ đệ đến ở một năm sau thân thể bắt đầu không ổn, sau đó đứt khoát trực tiếp bị đưa tới chỗ quân y ở để thuận bề chăm sóc, Tướng quân ban đầu còn mỗi ngày chạy tới nhìn nhìn, bởi vì đệ đệ không thấy người khác sẽ khóc, về sau không biết xảy ra chuyện gì đã chậm rãi bớt dần. Không thể không nói, đám quân y bọn họ cái gì cũng tốt thể nhưng chẳng phải cánh đàn ông hảo hán gì. Tính cách chanh chua, giọng điệu lí nhí thỏ thẻ, hằng ngày lẫn lộn trong hoàn cảnh khắc nghiệt bão bụi liên miên đất cát phiêu phiêu vẫn không quên trang điểm tu sửa bản thân, dáng đi ông ẹo một thân bạch y được cung dưỡng như đóa hoa Cao Lãnh hiếm thấy trong quân đội. Giai đoạn nhân sinh vô cùng quan trọng của đệ đệ bị ảnh hưởng, không lâu sau thanh xuất vụ lam thuận lợi trở thành một... tên ẻo lả vô cùng xuất sắc.

[3: Chỉ người hay sự vật tốt đẹp khó tiếp cận được, chỉ một loại cao quý, vẻ đẹp xa xôi với hiện thực cuộc sống không có cách nào chạm tới.][4: Trò giỏi hơn thầy]

Lão Tướng quân năm sau đó cũng qua đời, điểm kết thúc cuối cùng của gia đình Tướng quân 80% đều là chiến tử sa trường, lão quả nhiên cũng theo xu hướng chính. Tướng quân lựa chọn tiếp tục nối nghiệp tỳ quân đánh giặc, dẫn đứa em trai bạch y yếu nhược gió bay mất cảm thẹn thùng về nhà nhờ cha con quản gia chiếu cố. Tướng quân suy nghĩ cũng rất lạc quan, không được thì đệ đệ theo văn, hán và đệ đệ nếu trở thành văn quan võ tướng tốt nhất triều đình, song thân dưới cữu tuyền cũng có thể hài lòng rồi.

Nói nhảm hơi nhiều, nhanh nhanh quay về chỗ Hoàng đế vì cái gì "...". Vấn đề này sao. Hoàng đế cũng không phải không biết chuyện đệ đệ nhà người ta ẻo lả, công tử văn nhã ôn nhuận như ngọc đứng nhìn từ xa là một đứa nhỏ rất tốt. Hoàng đế bất mãn là bởi, đứa em trai này của Tướng quân – là một tú tài.

Đúng vậy, đệ đệ dựa theo đường đi do anh trai mình bày ra chuyên tâm chăm chỉ đọc sách, thể nhưng hằng năm tham gia khoa cử ngay cả thi Hương cũng không để vọt qua, chỉ có thể lẫn lộn trong đám tú tài thi rớt. Quan viên X có lần định lưu tu phách mã lém phéng bảo Tướng quân muốn tìm một văn chức trong nha môn đưa cho đệ đệ hán, Tướng quân chính trực biết bao vô cùng chướng mắt loại chuyện này. Hơn nữa cũng thật cho rằng, với trình độ của đệ đệ không cần phải nhúng tay vào, liền không đồng ý. Tướng quân người này thật ra cẩn thận cực kỳ, không muốn bản thân thành thân, lại thường xuyên sầu lo thay đệ đệ, người vợ tương lai phải là cô nương dạng thể nào mới chịu lấy nó đây?

[5: Nịnh bợ]

Phía trên, bối cảnh nhỏ nhà Tướng quân chính là một câu chuyện như thế.

Hoàng đế bên này vẫn còn chần chờ, Tướng quân bên kia vẫn còn quỳ, thân giáp trụ trên dưới va chạm “ca ca” vào nhau cộng hưởng tiếng vang loạn xạ, phối hợp với hai cánh tay thịt bấp cháp tay hàm lễ, cộng thêm câu cú khanh thương hữu lực chấn động đau hết cả đầu Hoàng đế “Mong bệ hạ làm chủ tứ hôn cho xá đệ!”.

[6: Vang dội mà hữu lực]

Hoàng đế bệ hạ thật muốn khóc, mẹ nó vì một tên đệ đệ mà người dám dọa nạt ta!

3. Chương 3

Tướng quân sắp bước ra khỏi cổng cung thì bỗng ngộ ra ánh mắt cuối cùng của Hoàng đế, y bảo, đêm đã khuya, đám ngựa trong cung đã say giấc, tướng quân hãy trở về đi thôi. Vậy là tức giận phồng? Hừ, muội muội xuất giá vẫn còn không cao hứng cái gì, Hoàng thượng thật nhiều chuyện, Tướng quân nghĩ.

Tướng quân không để tâm chuyện này, dù sau hân rất cao hứng, cảm thấy cha mẹ bên dưới khăng định cũng rất vui mừng.

Một chiếc kiệu dừng ngay bên ngoài tường cung, bàn tay chậm rãi vén phần dưới màn kiệu lên, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ bộ cửa sổ, Tướng quân nương theo bàn tay liếc nhìn phía trên, à, quả nhiên là Vương gia. Vương gia chính là thất đệ của Hoàng thượng.

Vương gia bảo, nghe nói Tam ca muốn gả công chúa XX cho người, ta cố ý chờ ở đây làm người đầu tiên chúc mừng. Tướng quân đáp, vậy sao, thế người đợi chắc lâu lắm rồi? Không phải, không phải gả cho ta, mà là gả cho đệ đệ ta. Vương gia không quá kinh ngạc, bảo rằng, ta không biết chờ cả một ngày, rất lạnh, không thì hai ta uống một bữa ấm người hâm nóng đi? Tướng quân đáp, hôm khác vậy, đã rất trễ rồi, huống chi nhà người lại khá xa. Vương gia cười nói, nói nhảm cái gì, đã hơn nửa đêm cần gì về nhà người, một hồi uống xong rồi ở luôn chỗ ta là được.

Tướng quân đồng ý, bởi vì bọn họ là đôi bạn tốt.

Tướng quân và Hoàng đế, Vương gia đã quen biết nhau từ nhỏ. Khi ấy, lão Tướng quân vẫn còn sống, Hoàng đế vẫn còn là Tam Vương gia. Tiên đế mang lão Tam và lão Thất tới quân đội chỗ lão Tướng quân nhằm ma luyện kinh nghiệm, ba người ở chung một cái lều khoảng mấy tháng. Hoàng đế thì giống như Tướng quân, còn Vương gia thì giống như em trai Tướng quân.

Tướng quân và Hoàng đế đánh nhau.

Lý do là...

Hoàng đế thường xuyên chặn đường đệ đệ, sờ má người ta rồi bảo thật trắng, sờ xong rồi nhéo, khiến đệ đệ khóc nháo lên. Tướng quân báo thù cho đệ đệ, xông tới vật lộn xô đẩy với Hoàng đế rồi lại bỏ nhào xuống đất đánh loạn xạ.

Hoàng đế chưa từng đánh đấm với ai, bình thường cũng không nhìn thấy, chủ yếu là do thua về mặt kinh nghiệm, thua đến thảm, Tướng quân thì bị lão Tướng quân phạt quỳ cấm ăn cơm.

Đến nửa đêm, Vương gia lặng lẽ mò tới tặng hai cái bánh bao cho Tướng quân, bước đầu sùng bái khen hân, người hôm nay đánh Tam ca rất khá, bình thường hân thiếu ăn đòn lắm, sau lại biến thành bộ dáng đáng thương, bảo người đối xử đệ đệ người thật là tốt.

Tướng quân mừng tượng đức hạnh của tên cừu nhân ban sáng, vô cùng tán thành rằng hân ta quả thật không giống ca ca tốt gì cả, liền an ủi Vương gia, sau này nếu có người khi phụ người người hãy báo cho ta biết, ta giúp người báo thù!

Không lâu sau đó, Hoàng đế, Vương gia và Tướng quân trở thành bằng hữu, Vương gia là hâm mộ ca ca vĩ đại nhà người khác, Tướng quân là thương tâm cho đệ đệ đáng thương nhà người khác, Hoàng đế chắc là hàng giá rẻ kèm theo.

Những năm về sau, Tướng quân mỗi lần hỏi kinh thì ba người bọn họ đều tụ họp cùng nhau uống rượu, trời đánh cũng không thêm nhúc nhích, thẳng đến sau này Hoàng đế trở thành Hoàng đế.

Thói quen này giữa Vương gia và Tướng quân, thật ra chưa từng thay đổi.

Đợi cho Tướng quân tỉnh rượu đã là giữa trưa ngày hôm sau, quân gia Vương phủ nói, Vương gia trước khi xuất môn đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa chờ phía sau.

Tướng quân rửa mặt chải đầu qua quýt xong ngồi xe ngựa hồi phủ.

4. Chương 4

Người đang theo sau Tướng quân chính là quân gia của phủ Tướng quân, vẫn là ông quân gia trước kia bị lão Tướng quân để lại trông coi phòng ở.

Tướng gia hỏi, dạo này ta không ở đây nhà chúng ta có xảy ra chuyện gì không? Quân gia đáp không có.

Tướng quân nói, thánh chỉ tới rồi chưa? Quần gia trả lời, nửa đêm hôm qua đã tới rồi, Hoàng thượng cố ý phái công công X tới gọi cửa, cả nhà đã ngủ say như chết, công công X đứng bên ngoài hơn rất nhiều giờ vẫn chưa ngóc đầu vào được nên rất tức giận.

Tướng quân nói, chủ tử nô tài toàn là dạng bụng dạ hẹp hòi hay tức giận mấy chuyện vợ vắn, đệ đệ của ta đâu? Quần gia trả lời, từ khi nhận được thánh chỉ liền không ngủ được chờ ngài trở về, vẫn đang ở trong phòng ngài, cơm sáng cũng không chịu ăn.

Tướng quân ngạc nhiên, nó không phải hay là nhải không ngủ không ăn sáng sẽ sớm bị lão hóa sao, sao lại thế?? Quần gia trả lời, tôi không biết.

Tướng quân vừa bước vào phòng thì trông thấy thằng em mình đang lườm lườm bằng hai con mắt thỏ nằm úp sấp trên giường cắn góc chăn, Tướng quân thở dài trong lòng, nhìn con mẹ nó chứ! Góc chăn mẹ nó lại bị cắn!

Đệ đệ thấy ca ca mình liền nhào ào tới làm nũng, anh hai ~ em không lấy gì hết em không lấy đâu

~~Tướng quân đuổi tay đẩy đưa em sang một bên, bình ổn mở miệng, Dừng! Cái gì mà không lấy, công chúa anh đã nhìn rồi, bộ dạng rất khá. Em nếu muốn thì có thể theo anh, anh mang em trộm liếc một cái.

Đệ đệ bĩu môi, em không muốn ~ chuyện chung thân đại sự như thế em muốn tự mình làm chủ, không cần anh hai lo lắng chuyện nhân sinh của em!

Tướng quân hơi tức giận, nói năng vớ vẩn linh ***, em từ nhỏ tới lớn có chuyện gì mà không phải do anh làm chủ hử, lấy được công chúa còn không hài lòng, tự em có thể lấy được vợ chắc!

Em trai khép nhẹ đôi mắt lệ, khóc thầm nói, em sao lại không lấy được vợ? Anh cứ xem thường em mãi! Em nói cho anh biết, em có người trong lòng rồi!

Tướng quân cũng gào lại, người trong lòng cái rắm thú! em lừa ai hử, cái bộ dáng gấu chó của em cô nương nhà nào mà coi trọng hử!

Đệ đệ nói, nhà quần gia!

Tướng quân sững sốt, vứt chén trà xuống đất cái xoảng! Thằng nhóc tì em nói cái gì! Con gái nhà quần gia không phải mới bảy tuổi sao!

Không phải con gái quần gia!!!

Đó là con gái nhà ai!!!

Không phải con gái là con trai!!! Là con trai nhà quần gia!!!

...

Phản ứng đầu tiên của Tướng quân là, con trai quần gia là thằng nào? Phản ứng thứ hai là, con trai quần gia là nữ? Phản ứng thứ ba là, thằng rắm thú này vừa nói gì?

Em trai Tướng quân cúi thấp đầu chờ anh trai đánh cậu, chờ nửa ngày chờ mãi chờ mãi cũng không dám ngóc đầu dậy, lát sau nghe anh cậu bảo, gọi người kêu quần gia tới đây.

Đệ đệ nức nở suy nghĩ: Bố chồng à con xin lỗi ngài, phiền ngài phải nghe anh hai mắng rồi Ô ô ô.

Quần gia tới thì trông thấy nhị thiếu gia nhà ông đang ngồi bệt dưới đất khóc, đại thiếu gia thì nhú mày ngồi trước bàn không biết đang suy nghĩ gì. Ông nhớ tới những lần đại thiếu gia mắng chửi nhị thiếu gia trước kia đều bẽ quan tỏa căng sợ người khác nhìn thấy khiến nhị thiếu gia không còn mặt mũi, hôm nay sao lại gọi ông tới? Ôi ôi, nhị thiếu gia khóc nức đến cỡ kia cũng thật đáng thương, sàn nhà lạnh như vậy bị bệnh thì sao đây. Ai..., bản thân ông hiện giờ cũng là ông chủ lớn phú giáp một phương mà không đi hưởng phúc, tuổi đã cao, sắp già cả cả rồi vẫn còn bận tâm nhiều tới hai huynh đệ này. Ai ~, khi đó chuyện cuối cùng lão Tướng quân phân phó ông là canh giữ tòa nhà cũ kỹ này, Tướng quân đối ông lại ân trọng như núi, mình còn sinh thời tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây!

Quần gia đã một bó tuổi tưởng nhớ hồi ức lịch ngang thời quá khứ.

Tướng quân hắng giọng một cái, nói với quản gia, ông đã chiếu cố căn nhà này nhiều năm như thế, ông chính là người nhà, như một người cha thân sinh của hai huynh đệ chúng ta. Con trai của ông và em trai của ta rất thân nhau, cũng giúp đỡ ta chiếu cố nó không ít, ta cũng xem hắn như thân huynh đệ của mình.

Quản gia nghe đến đây trực tiếp lão lệ tung hoành: nên thế, có thể không phụ nhờ vả của lão Tướng quân là tốt rồi, là tốt rồi a.

Tướng quân dừng dừng, sau đó lại hoài nghi nói, vậy nếu là người một nhà, có chuyện gì không thể thẳng thắn nói ra chứ! Quản gia ông cho ta biết, nhà ông rốt cuộc phát sinh chuyện gì!

Quản gia nói, hử?

Tướng quân hắng giọng, ta vừa nghe thằng nhóc này nói mới hiểu được, con trai của ông đối với mọi người nữ phần nam trang nhiều năm như thế, rốt cuộc là có chuyện gì khó nói, ông cứ bày tỏ ra, ta nhất định sẽ giải quyết!

5. Chương 5

Tướng quân kỳ thật là một người vô cùng bình dị. Ngoại trừ việc ngủ, 80% thời gian của hắn là đánh giấc và nghiên cứu đánh giấc như thế nào, 20% còn lại phân chia thành ăn cơm tắm rửa lo lắng cho đệ đệ. Lâu lâu thì len lén yết kiến Hoàng thượng, uống rượu tán dóc với Vương gia. Toàn bộ những thứ trên cơ bản chính là thú vui hưu nhàn thường ngày của hắn.

Hôm nay, thằng em ngốc nghếch của hắn giáo dục hắn câu chuyện “Đoạn tụ phân đào”, đệ đệ bảo, em không lấy công chúa, em muốn cùng con trai quản gia một chỗ. Tướng quân không rõ hai thằng đàn ông thì cùng một chỗ kiểu gì? Cùng một chỗ làm gì? Giống như một nam một nữ cùng một chỗ qua ngày sao? Làm thế nào chứ? Ai lo liệu chuyện nhà ai sinh con ai trông đứa nhỏ?

[7: “Đoạn tụ” xuất phát từ chuyện Hán Ai Đế cùng sủng thần Đồng Hiền. “Phân đào” xuất phát từ chuyện Vệ Linh Công cùng nam sủng Di Tử Hà]

Đệ đệ bảo, bây giờ không còn lắm chuyện như vậy, anh xem trong thành khai mở một đồng quán tiểu quan, ai ai không phải không chuộc tiểu quan từ chỗ đó về nhà sống qua ngày sao. Còn nữa, đại nhân đó đó đó với đại nhân ấy ấy ấy, không phải hai người họ vẫn tốt đẹp qua bao nhiêu năm qua đấy thôi.

Tướng quân vô cùng kinh ngạc, đại nhân đó đó đó với đại nhân ấy ấy ấy cũng chia đào mà ăn? Anh nói cho em biết, em không được nói cần đấy.

Đệ đệ đáp, trời ạ anh hai à, toàn quốc ai mà không biết, Hoàng thượng cũng biết a, năm trước còn ban một tòa nhà ở nơi nào đó cho hai người họ chung sống nữa kia, còn tự tay tặng cho bọn họ tấm hoành phi “Thiên tác chi hợp” nữa.

Tướng quân nói, ở cùng một chỗ không phải là do phòng ở không đủ sao? Thiên chi tác hợp không phải là hình dung hai người họ phối hợp làm việc rất tốt? Thế nào... Ế? Ai muốn nghe em nói vụ này, quay về phòng ngay! Không được để anh nghe thấy tiếng động gì bên tường! Không có lệnh của anh em không được bước khỏi nhà một bước, bằng không sẽ đánh chết em.

Đệ đệ vốn buồn rầu anh cậu cứ hỏi tới hỏi lui, nếu hỏi cậu làm chuyện đó giữa đàn ông như thế nào với nhau thì trả lời làm sao bây giờ. Sau khi quay về phòng, cậu che mặt vỗ vỗ hai cái má nóng hây hây của mình rồi suy nghĩ, con trai quản gia đã nói việc giường chiếu không thể công khai loạn bậy khắp nơi, cho dù anh hai hỏi người ta người ta cũng sẽ không nói đâu

~Thật ra, đệ đệ đã suy nghĩ vấn đề quá nhiều rồi, anh của chú em ngay cả BG H kiểu gì cũng không biết, cho nên khẳng định không thể bay đến độ cao BL được, chú em cứ yên tâm.

Quản gia trước mặt Tướng quân khóc ròng trào nước mắt, xin lỗi Tướng quân xin lỗi lão Tướng quân, nói thế nào cũng không chịu đi. Không thể lấy cái chết tạ tội đập đầu vô tường được, Tướng quân không biết khuyên bảo quản gia thế nào cho phải, bỗng nhiên nghe cửa truyền tới một giọng nói trong trẻo: Anh hai, cha, hai người đừng như vậy, đều là lỗi của con, có chuyện gì hãy trách con đi!

Con trai nhà quản gia sau khi trưởng thành dọn ra sống ngoài phủ Tướng quân, chuyện làm ăn khấm khá không tệ lắm. Trong những năm Tướng quân dốc sức vì quốc không trở về nhà, đệ đệ vẫn siêng năng học hỏi, con trai quản gia thì giúp cha mình bận bịu trong phủ Tướng quân mà làm nên không ít chuyện bên ngoài. Con trai quản gia trước đây học theo quản gia gọi Tướng quân đại thiếu gia, Tướng quân rất không cao hứng chê trách bảo hắn đổi giọng gọi anh hai. Nhưng đến hôm nay, Tướng quân nghe thanh “anh hai” này lại cực kỳ ưa máu, không thân chẳng quen xưng anh anh em em cái gì, ai cho người bắt chước đệ đệ ta gọi anh hai! Ai là anh hai người!

Tính tình con trai quản gia tu dưỡng khá tốt, đối chỉ trích của Tướng quân cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh không ồn không nóng cũng không trả lời, Tướng quân một mình phóng một cước vô duyên nhanh chóng lãnh tỉnh trở lại, hắn hỏi con trai quản gia, bộ dạng người thế cũng không phải không ai không muốn, sao lại đi thích một nam tử.

Con trai quản gia trả lời, anh hai, em cũng không kiểm soát được, thích nam tử là thiên tính bẩm sinh của em.

Tướng quân nói, vậy người sao cứ nhất định phải đi thích em trai của ta, người thích nó điểm nào, nó tốt chỗ nào chứ, người xem nó một tên nam nhân cả ngày chảy thủy, người là một ông chủ lớn, nó chỉ là một đứa tú tài thì rớt.

Con trai quản gia đáp, anh hai à, em thích tất cả những gì ở y, em không biết y là nam nhân dạng nào, em cảm thấy y vô cùng đáng yêu, hơn nữa, tú tài thì sao chứ, dù y là một yêu quái mọc hai đầu hay là một tên khát cái em cũng rất thích y!

Tướng quân nói, người nói ai đấy, đệ đệ người mới là yêu quái! Ai, ta thật sự không hiểu được các người, sao cứ đi làm mấy chuyện không tốt... Lấy công chúa làm vợ, sau này nếu ta trên chiến trường không quay trở về cũng không cần phải lo nó bị đối.

Con trai quản gia nói, anh hai, thật ra lấy công chúa hay ho gì chứ, đệ đệ tính tình yếu đuối như thế cưới công chúa nhất định sẽ chịu khổ, anh bỏ được sao? Anh hai, em lấy mạng em bảo chứng với anh, em tuyệt đối sẽ không khi phụ y cũng sẽ không để y đối. Anh hai à, đừng tách em và đệ đệ anh ra, cầu anh hiểu cho cầu anh thành toàn.

Tướng quân nói, người, được rồi, đừng có thừa nước làm tới gọi anh hai này anh hai nọ! Ta đã biết, để ta suy nghĩ đã, người về trước đi. Ta nói cho người biết, hai người tạm thời không được gặp mặt, không được nửa đêm trèo tường không được lừa gạt dẫn nó trốn đi không được xúi nó thất cổ, nếu ta biết ta sẽ đập chết người, rõ chưa?

Con trai nhi tử nói, em hiện giờ có thể gặp y một lần không? Em sợ y giận đối anh, để em nói với y vài câu đi. Tướng quân vừa định nói không được, lại nghĩ nghĩ rồi phẩy phẩy tay, được rồi, trong thời gian một chén trà nhỏ là phải xong, nếu không là chết.

6. Chương 6

Con trai quản gia gõ gõ cửa phòng đệ đệ, không phản ứng. Hắn đẩy cửa bước vào, trông thấy đệ đệ đang khò khò ngủ say, con trai quản gia liền bật cười, Tướng quân vẫn chưa hiểu rõ đứa em trai của mình, cái gì mà tuyệt thực thất cổ chứ. Con trai quản gia nắm cái mũi nhỏ của đệ đệ, đệ đệ hừ hừ bị đánh thức. Vừa thấy người ngồi trước giường thì lập tức duỗi tay ra nhào vào lòng ôm ấp.

Đệ đệ: người tới rồi.

Con trai quản gia: Ừm.

Đệ đệ (cọ cọ đầu trong ngực): Anh hai biết rồi, tức giận thiệt lớn đó.

Con trai quản gia (vuốt vuốt tóc đệ đệ): Ừm.

Đệ đệ: Nhưng, người đừng sợ hãi, ta cũng không sợ, anh hai kỳ thật rất thương yêu ta, chỉ cần ta kiên trì nài nỉ, anh ấy nhất định sẽ đồng ý cho hai chúng ta cùng một chỗ.

Con trai quản gia (tay nắm chặt đệ đệ): Ừm.

Đệ đệ: Người sao mà cứ ừm với ừm miết, người không có chuyện gì muốn nói với ta sao? (mân mê miệng ngẩng đầu đầy thâm tình nhìn con trai quản gia)

Con trai quản gia (nhìn đệ đệ cười thật ôn nhu): Chờ anh hai đồng ý ta sẽ quay trở về, anh hai không ở nhà thì hai chúng ta ở với cha. Người phụ trách đọc sách trong nhà, ta phụ trách kiếm tiền bên ngoài, người muốn ăn bát bảo kê ở Như Ý lâu ta mỗi ngày đều cho người, người không phải vẫn muốn tới đại mặc sao, ta dẫn người đi, được không?

Đệ đệ (gật đầu): Ừm. (một lần nữa chôn đầu sâu vào lòng con trai quản gia nhỏ nhẹ đáp) Thật ra ta không thích đọc sách.

Con trai quản gia: Ta biết.

Đệ đệ: Ta đây có thể không đọc sách cùng người làm ăn buôn bán không? (hơi thẹn thùng) Vậy ta có thể mỗi ngày nhìn thấy người rồi.

Con trai quản gia (cười đầy sủng nịnh): Được, vậy người trông nom sổ sách của ta, gia đình chúng ta sau này đều giao cho người.

Đệ đệ (ngẩng đầu trừng to mắt): Thật sự không! Ta được sao! Ta... Chuyện đỗ đạt của ta vẫn không khá lên, ta thật ngốc. Người không sợ ta làm hỏng hết sao!

Con trai quản gia (nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi đệ đệ): Sao lại thế, người chỉ không đỗ kỳ thi mà thôi. Nhị thiếu gia của ta luôn rất thông minh, ta biết.

Đệ đệ (mãnh liệt gật đầu): Ừm!!!

Con trai quản gia (nghiêm túc): Đừng gây sự với anh hai, nghe lời ảnh, ăn cơm thật ngon, chuyện bên ngoài cứ giao cho ta.

Đệ đệ (nghe ngào): Người bao lâu mới quay trở về?

Con trai quản gia (ôm chặt đệ đệ): Sẽ không lâu, chúng ta còn có sau này mà.

Đệ Đệ: Vậy... ừm...

...

...

Con trai quản gia (giọng mơ hồ): Anh hai bảo không cho ta ở lâu lắm, nếu hôn thêm nữa sẽ đi không được.

Đệ đệ (giọng mơ hồ): Không cho ở lâu là bao lâu?

Con trai quản gia (giọng mơ hồ): Nói là trong thời gian một chén trà nhỏ.

Đệ đệ (giọng mơ hồ): Vậy cứ làm đi, người rất nhanh mà.

Con trai quản gia (giọng mơ hồ): ... Dám nói ta nhanh? Lại đây! Để người hảo hảo nhìn xem ta nhanh hay không nhanh!

Đệ đệ: Ai nha trời ạ, chết mất

...

...

? Tiếng bước chân từ xa tới gần, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cộc cộc?

Người hầu A (thật cẩn thận): Tướng quân bảo tôi tới đây hỏi một tiếng (gãi gãi đầu khuôn mặt đầy nghi hoặc), các ngài dùng chậu rửa mặt uống trà sao?

7. Chương 7

Ngày hôm sau vào triều, trước khi chờ Hoàng đế tuyên bố hôn sự giữa đệ đệ Tướng quân và công chúa XX, Tướng quân mặt không biểu tình quỳ xuống tạ ân nhưng tâm tình rất ưu lo, ngày hôm qua tức giận quá quên bằng mắt vụ này, việc càng thêm phiền. Thừa tướng bên kia “khởi tấu bệ hạ” thì Vương gia trộm bảo với Tướng quân, có người cho ta một vò rượu ngon, chốc nữa hai ta đi uống rượu thôi; tâm lý Tướng quân đang nổi nóng nghe nói thế càng thêm tức giận, thấp giọng rống, uống cái gì mà uống, ban ngày ban mặt đi rủ ta uống rượu, tính làm tửu quỷ chắc!

Vừa dứt lời liền hối hận ngay. Hắn cúi đầu liếc nhìn Vương gia, nói, có gì không phải, xin tha lỗi cho ta, ta bực mình không phải tại ngươi, uống rượu đúng không! Đi! Sao có thể không đi được!

Wương gia không đáp.

Xe ngựa chạy về hướng Vương phủ một hồi rồi mà Vương gia vẫn không nói gì, Tướng quân trong lòng có điểm đứng ngồi không yên, hoàn toàn không biết nên nói gì mới tốt, hẳn trước kia chưa từng gặp qua chuyện này.

Bỗng Vương gia đột nhiên bật cười bảo, đại ca ngươi tâm tình không tốt là do có chuyện gì xảy ra? Nếu không tâm sự với ta này? Tướng quân mới yên tâm lại, lại nghĩ tới chuyện sầu lo trong nhà, thở dài bảo, một lời khó thể nói hết được.

Trong lúc chờ rượu và thức ăn chuẩn bị tốt, Tướng quân vừa ngồi vào vị trí đã nốc cạn một hơi ba chén, Vương gia vội vã gấp đồ ăn cho Tướng quân, nói, đại ca ngươi chậm chậm thôi, không bụng không nên uống nhiều. Tướng quân hơi men say nói, ừm, nói với ngươi chuyện này, nếu không sau này nói không ra miệng.

Tướng quân bình thường không hay kể lể chuyện phiền não với người khác, càng huống chi sự việc hiện tại cũng không thể tùy tiện kể với ai cũng được. Kể thế nào? Thành em của hắn không cần phải nói, quần gia bây giờ vừa gặp hắn thì khóc rống lên. Tướng quân nên trốn tránh tảo triều sáng nay, sau đó thân làm lão Đại trong quân tìm mấy tên thủ hạ dưới tay tâm sự chuyện gã chồng chết tiệt trong nhà? À, còn có Hoàng thượng... Quên đi, Hoàng thượng cũng không cần phải nói.

Nhưng Tướng quân vô cùng cảm thấy phải tìm ai đó nói nói, vậy chỉ còn Vương gia. Vương gia làm người không tồi, Tướng quân một bên uống rượu một bên suy nghĩ, ban đầu mình như thế y cũng không sinh khí. Ừm, nhìn bộ dáng y cũng rất khá, không biết y với đứa em hai người ai trắng hơn nhỉ? Đứa em... Trời ạ, đứa em khi gió lại tìm thêm việc làm cho thằng anh đây.

Tướng quân nói, Vương gia, ta nói với ngươi một chuyện, ngươi nghe xong thì giúp ta suy ngẫm, nếu ngẫm không được thì nghe cũng được rồi.

Wương gia vui vẻ, nói, được rồi, ngươi nói đi.

Tướng quân nói, không phải ngày hôm qua, à không, hôm trước bị tứ hôn sao, ta bảo ban cho đệ đệ ta, xong rồi ta về nói chuyện với nó, nó lại nói với ta nó không muốn.

Wương gia nói, a? Tại sao?

Tướng quân kể, thằng rắm thúi đó nó bảo nó có người trong lòng rồi. Đang nói thì hồi ức lại quay về giữa trưa ngày hôm qua nên dần dần tức giận, giọng điệu cũng ngày càng lớn. Ngươi có biết người trong lòng thằng nhóc thúi đó là ai không? Cự nhiên! Cự nhiên không phải là cô nương, mà là con trai quần gia! Vương gia người nghe kĩ! Đệ đệ của ta nói với ta rằng nó thích một nam tử! Vương gia người tin không! Nam tử còn có thể thích nam tử! Hôm qua ta đã suy nghĩ cả đêm vẫn không hiểu rõ được. Ta nhốt thằng nhóc thúi kia trong nhà, ít hôm nữa trực tiếp ép nó đi thành thân!

Wương gia nghe xong đặt chén rượu xuống, động tác không nhẹ. Tướng quân dường như nghe y cười lạnh, không phải chỉ là nam tử thích nam tử thôi sao, có cái gì không tin.

8. Chương 8

Vương gia trước giờ vẫn như xuân thiên gió ẩm đối Tượng quân, vì thế cái nhếch mép tựa tiểu phi tiểu kìa, Tượng quân tức thì phủ định rằng mình đã nghe lầm.

Vương gia tức thời khôi phục ngữ khí, hỏi, đại ca cảm thấy không ổn chỗ nào. Tượng quân đáp, chủ yếu là trước kia chưa từng nghe nói qua.

Vương gia nói, truyền thuyết có Phiên quốc nào đó có viên Dạ Minh châu lớn như đầu của một nữ tử trưởng thành, ban đêm trong phương viên sẽ sáng rực như ánh nắng ban ngày, đại ca có từng nghe tới? Tượng quân đáp, sao có khả năng, từ xưa đến giờ chưa từng nghe thấy vật này. Vương gia nói, tháng trước cai quốc quốc chủ đã chuẩn bị tặng viên Dạ Minh châu này cho hoàng huynh.

Vương gia nói tiếp, hoàng huynh mùa hè hằng năm đều phải ngâm nước ôn tuyền trong núi mười mấy ngày, nhiều năm qua chưa từng gián đoạn, đại ca có biết tại sao. Tượng quân nói, ta làm sao biết được.

Vương gia cười cười, hôm nay có thể thấy, rất nhiều chuyện nhân quả trong thế giới này mà đại ca chưa từng nghe nói tới cũng chưa từng biết đến. Có vài chuyện lúc đầu có thể cảm thấy nó huyền diệu quỷ dị, nhưng sau khi được xác nhận sự tồn tại, muốn tiếp nhận cũng không khó, chỉ xem trong lòng đại ca có muốn chấp nhận nó hay không mà thôi.

Tượng quân nói, nếu thế đại đa số người cũng giống như ta...

Vương gia đáp, cho dù “là” đa số người nắm chắc trong tay, người số ít nắm ít nhưng tịnh không phải nhất định chính là “không”, chuyện yêu đương vốn không hề giống nhau, lưỡng tình lưỡng duyệt cũng không phải là chuyện dễ dàng, đừng nói tới chuyện nam tử ái mộ nam tử, chỉ cần xuất phát từ tấm lòng, cho dù là khâm mộ một gốc cây, một con ngựa, hay là con heo, vậy có quan hệ gì tới người khác?

Vương gia nói, đại ca nguyện ý cùng ta đi một chuyến?

Tượng quân hỏi, đi đâu?

Vương gia trả lời, mang đại ca đi nhìn xem những người đoạn tụ phân đào là như thế nào.

Thế là tượng quân tức thời liên tưởng tới cái đệ đệ ngày hôm qua nhắc tới... quán tiểu quan.

Tượng quân nổi danh thanh lưu trong triều đình, ngay cả chỗ xóm làng chơi hán còn chưa hề lượn qua, ngày hôm qua hán phải cố ý đi hỏi một người hầu B mới biết được, quán tiểu quan là vật gì.

Này... so với chuyện cùng Vương gia tham quan địa phương trồng trọt... Tượng quân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vương gia một cái, khuôn mặt dần dần nóng lên.

Khi hồi thần trở lại thì phát hiện bọn họ đã đứng trước đại môn một tòa nhà, Vương gia gọi tiểu tư tới mở cửa, tiểu tư hành lễ với hai người họ rồi xoay người chạy đi thông báo. Ngồi đợi ở thính đường uống chén trà nóng do người hầu bưng lên, Tượng quân nghiêng đầu khen ngợi với Vương gia, không ngờ ở địa phương này cũng có trà ngon như vậy.

Vương gia hơi lộ thần tình nghi hoặc.

Chưa kịp lên tiếng đáp lời thì trông thấy có một người bước ra từ bên trong. Tượng quân vừa nhìn giật thót, nguy rồi! Đại nhân ấy ấy ấy sao lại ở đây? Ta với Vương gia tới đây lại bị ông ta phát hiện, đừng gọi ta...

Đang định núp sang một bên, bỗng phát giác giữa thính đường được treo một tấm hoành phi bằng gỗ, trên viết: Thiên tác chi hợp.

9. Chương 9

Bởi vì hai vị đều là đại nhân ấy ấy ấy không dễ phân biệt nên phía dưới tạm thời gọi tắt là đại nhân 1, đại nhân 2.

Tướng quân trợn trừng mắt nhìn thẳng về phía trước biểu tình nghiêm túc hết mực, bên Vương gia và đại nhân 1 hần huyền chào hỏi.

Vương gia: Vài ngày trước tình cờ nghe Tướng quân lần này hồi kinh thuật chức còn chưa tự mình tới bái phỏng đại nhân ngài, hôm nay vừa lúc đi ngang qua, bốn vương liền cùng Tướng quân không mời mà tới, thỉnh đại nhân bỏ qua cho.

Đại nhân 1 (nghĩ thầm, người nói năng quá vô nghĩa đi chứ, vị kia mười mấy năm nay cho tới bây giờ chưa từng bái phỏng ta lần nào): Nào có nào có, Vương gia và Tướng quân tới khiến lệnh quan ta bằng tất sinh huy a.

[8: Ý chỉ phòng ốc sơ sài càng thêm sáng rọi, mang ý nghĩa khiêm tốn.]

Tướng quân trái phải di động mông một chút. Đại nhân dường như vô tình liếc qua hần một cái, rồi chuyển đầu dùng mắt dò hỏi Vương gia: vậy, ai cần thông suốt đây? Vương gia đối mắt trả lời: khó, phải chờ!

Đại nhân 1 liệu nhiên.

Vương gia: đại nhân đừng quá khiêm tốn, bốn vương cũng cảm thấy hai chúng ta tới quá đường đột. Bất quá, vì sao chỉ thấy có một mình đại nhân? Đại nhân 2 đâu?

Đại nhân 1: Trước đó vài ngày, trà trang Vĩnh Phúc phái người báo tin bọn hần được một lượng trà ngon, A 2 hiện giờ tự mình đi chọn lựa.

Vương gia: Khó trách trà quý phủ đãi khách đều khác xa những nơi khác, hóa ra đại nhân 2 là một người tài giỏi.

Đại nhân 1: Từ tài giỏi quả thật không dám nhận, hần nguyên vốn không giỏi gì cho cam, chỉ vì hạ quan yêu thích nên học sơ một chút da lông mà thôi.

Vương gia: Xem ra lời đồn bên ngoài thật không đáng tin, cảm tình giữa hai đại nhân rất tốt.

Tướng quân cúi đầu, mặt đen, phi lễ chớ nghe phi lễ chớ nghe.

Vương gia (dùng mắt ra hiệu phần đầu thêm tí): Đại nhân 2 đầu năm bệnh nặng một trận, nghe bảo là do bệnh cũ tác quái, thật như vậy không? Không biết là bệnh cũ gì?

Đại nhân 1 (ngay lập tức lĩnh hội gật gật đầu): Xác thực có chuyện này. Nói tới lại hổ thẹn, năm ấy hai người hạ quan không được cha mẹ và thân quyến trong nhà chấp nhận, ta tuy tâm ý đã quyết nhưng trong lòng cũng khó không tránh được tiếc nuối. A 2 không muốn thấy ta như thế, vì thế tìm cách cầu người nhà lượng giải, bèn thừa dịp ta sang thăm nước láng giềng quỳ trước cửa nhà ta ba ngày ba đêm, do đó bị nhiễm phong hàn, tà phong nhập vào người, lâu ngày khó khỏi. Đầu năm cũng vì thế mà mệnh khổ.

Lỡ tai Tướng quân dựng đứng nghe rõ mồn một, bỗng nhiên chột một câu, không biết người nhà đại nhân hiện giờ...

Đại nhân 1 cười nhẹ gật đầu: Ngửa mặt lên trời mà không hổ, cúi đầu với người mà không thẹn, đời này không còn gì hối tiếc.

Vương gia phụ họa: may mà trời không phụ người có lòng, chúc mừng đại nhân.

Tướng quân như có điều suy nghĩ.

Chưa nói được bao lâu, đại nhân 2 đã quay trở về, Vương gia và Tướng quân được giữ lại phẩm loại trà mới, không khí ái ân giữa hai vị đại nhân như không lời chột mù cặp mắt Tướng quân.

Sau khi hai người cáo từ hai vị đại nhân bước ra khỏi phủ, Vương gia hỏi Tướng quân, chuyện lần này có thu hoạch gì không. Tướng quân nói, người lao tâm khổ lực vì đệ đệ nhà ta như thế, dù thế nào cũng thập phần cảm tạ người. Vương gia nói, đệ đệ người rất cuộc như thế nào, thân làm đại ca người nên phải nghĩ lại. Tướng quân không đáp. Vương gia thoáng liếc sang Tướng quân, lại nói tiếp, thật ra, đại ca, thật ra ta cũng không chỉ vì riêng đệ đệ. Tướng quân vẫn không lên tiếng.

Vương gia hít sâu một hơi, thấp đầu chậm rãi nói, ngày đó ta nghe hoàng huynh nói muốn gả XX cho người, ta cứ ngỡ... Sau đó ta chờ người ngoài cung, lại nghe người đã từ chối việc tứ hôn, tâm ta cao hứng không ngừng. Hôm nay lại nghe người nói chuyện nam tử tương luyện... Đại ca, ta... Đại ca? Đại ca!!

A? Ừm? Sao? Vương gia này, ta này giờ liên tục suy ngẫm mãi, người nói xem nếu con trai quân gia cũng chạy tới quỳ trước cửa nhà ta ba ngày, ta phải làm gì bây giờ? Quân gia đã một bó tuổi, thương yêu đau lòng con trai không thôi, ta thật không đành lòng để ông buồn khổ. Nhưng mà... Này? Vương gia người bị sao vậy? Mất người sao đỏ thế kia? Là bụi vương vào sao? Nhanh nhanh để ta xem xem! Này? Vương gia! Vương gia người chạy đi đâu? Xe ngựa bên kia cơ mà?

10. Chương 10

Hoàng thượng tuyên Tướng quân tiến cung, bảo Tướng quân bồi y đi dạo quanh ngự hoa viên.

Hoàng thượng nói, ái khanh người rất ít khi tới ngự hoa viên của trẫm, người xem, hoa mẫu đơn đang vừa lúc nở rộ, không biết suy nghĩ thế nào lại triệu người cùng xem. Tướng quân chửi thầm trong bụng, ta không phải đám mỹ nhân ngu ngốc cũng không biết ngâm thơ, hai thằng đàn ông trai trắng dạo quanh đồng vắng nhằng nhằng làm cái gì! Miệng thì trả lời, là nhờ vào hồng phúc của Hoàng thượng.

Hoàng thượng nói, vài năm nay dường như đây là lần đầu tiên ái khanh nán lại kinh thành lâu như thế, coi như là nghỉ ngơi hiếm có. Tướng quân chửi thầm trong bụng, nếu không phải người rảnh rỗi tứ hôn khiến ta phải chuẩn bị hôn sự, ta đã có thể sớm chạy mất rồi, đâu rảnh đứng đây tám nhăm với người? Miệng lại trả lời, là nhờ vào hồng phúc của Hoàng thượng.

Hoàng thượng nói, lâu rồi không thấy đệ đệ người, hấn sao lại không tới đây gặp trẫm? Nhận được mối hôn sự rồi hấn đang rất sung sướng đi? Tướng quân chửi thầm trong bụng, nếu không do người tứ hôn nó có thể nói với ta rằng nó thích nam tử có thể bị nhốt trong nhà không được ra ngoài, sung sướng kiểu gì hử? Miệng lại trả lời, là nhờ vào hồng phúc của Hoàng thượng.

Hoàng thượng nói, vài ngày trước Thất hoàng đệ dẫn người sang ngồi bên chỗ ấy ấy ấy một chút, thế nào rồi? Tên đầu gối nhà người rốt cuộc đã hiểu chuyện muốn tạo quan hệ a? Tướng quân chửi thầm trong bụng, nếu không phải đệ đệ ta nói nó thích nam tử ta có thể đi tìm Vương gia tâm sự rồi có thể thừa dịp dẫn ta lang thang vào nhà ấy ấy ấy hử? Miệng lại trả lời, là nhờ vào hồng phúc của Hoàng thượng.

Hoàng thượng nói, hôm qua trẫm nhờ Thất hoàng đệ bớt thời giờ giúp người chuẩn bị hôn sự, y lại nói là không có thời gian, người chọc y giận dỗi gì à? Bằng không trẫm đi thuyết phục dùm người, Thất hoàng đệ luôn nghe lời trẫm. Tướng quân chửi thầm trong bụng, nếu không phải tại người tứ hôn đệ đệ ta nó có thể nói nó thích nam tử ta có thể đi tìm Vương gia tố khổ Vương gia có thể thừa dịp mang ta tới nhà ấy ấy ấy ta có thể không biết vì sao đắc tội với Vương gia y có thể không để ý tới ta vài ngày sao? Miệng lại trả lời, là nhờ vào hồng phúc của Hoàng thượng.

Hoàng thượng cười, ái khanh mặc dù lời ít ngữ kiệm, nhưng luôn nói ra được những câu in sâu vào tâm trẫm, trẫm vô cùng vui sướng khi được trò chuyện với người.

...

Tướng quân vài ngày không bắt chuyện với Vương gia, tảo triều vừa xong Vương gia đã thoảng mắt tằm mắt tích, tới nhà tìm người thì quân gia Vương phủ liên tục ăn năn hối lỗi rằng thật không khéo Vương gia hôm nay không có ở nhà thỉnh Tướng quân ngày khác tới thăm. Tướng quân dù dằn dặt hơn đi chẳng nữa cũng biết Vương gia đang giận hấn, bắt quả rốt cuộc là do nguyên nhân gì? Hấn lật trái lật phải chuyện ngày đó, ngẫm nghĩ kĩ càng bao nhiêu lần vẫn không thể nào hiểu được.

Tướng quân là người tính tình ngay thẳng, hiếm có được lần đầu tiên tổn tâm tư nghiên cứu suy nghĩ tâm tư của một người khác, mặc dù nghiên cứu không ra. Tướng quân thật đau đầu, cuối cùng quyết định, đêm ngày mai – dạ tham Vương phủ.

11. Chương 11

Muốn do thám ban đêm cần phải tuân thủ các quy tắc dưới đây: 1, y phục dạ hành 2, tập trung leo tường 3, đầu tiên phải núp nhìn trộm phòng.

Tướng quân đánh giặc đã từng có kinh nghiệm dạ thám dò xét doanh trại địch thủ, buồn buồn thì thuận tay thiêu trụi đồng lương thực cây cỏ của bọn họ. Y phục dạ hành hẳn tất nhiên có sẵn.

Tướng quân là khách quen của Vương phủ, đều biết rõ trong Vương phủ thiết kế cơ quan bầy rập ở chỗ nào, khi nào không nên kinh nhiễu tới thủ vệ khi nào canh gác lỏng lẻo, vì thế việc trèo tường cũng thật thuận lợi.

Còn việc nhìn trộm... Vương gia, mặc dù vụng trộm lén lút, nhưng mục tiêu trong sáng tâm tư bộc trực, cho nên cước bộ cực nhanh nhẹn, bật nhảy vượt tường.

Thế là xa xa trông thấy ánh đèn ánh xạ khỏi phòng Vương gia, lại phát giác thấy có một bóng người hoảng hốt đi đi lại lại bên trong, thân thủ liền đẩy cửa đi vào. Cứ như đang nói, ta tới rồi!

Trong phòng rầm rầm một tiếng. Chờ Tướng quân nhìn rõ thì phát hiện, không có Vương gia mà chỉ có một nam tử gầy guộc, mặc y phục màu trắng đầu tóc rối bời té xuống thành giường, vẻ mặt đầy hoảng sợ nhìn hắn. Tướng quân không suy nghĩ nhiều bỏ tới một giường chế ngự đối phương, quát! Người là người phương nào! Sao lại ở đây!

Nam tử gầy guộc run run nói, đại hiệp tha mạng, tôi là cận thị của Vương gia, tới hầu hạ Vương gia ngủ.

Tướng quân dồn lực xuống tay, nhắm nhĩ! Sao ta không biết là cận thị! Người tới hầu giường, Vương gia vẫn không quay về người sao lại quần áo không chỉnh!

Nam tử gầy guộc ô ô khóc, tôi ngày thường đều ngủ trên giường nhỏ bên kia chờ Vương gia nửa đêm triệu thị, Vương gia nói gần đây khí trời rét lạnh nên lệnh tôi mỗi ngày phải làm ấm giường cho Vương gia, đại hiệp tha mạng ô ô.

Tay Tướng quân bóp cổ gã có chút thả lỏng, hần nhú nhú hàng lông mày, ấm giường ý là... vừa nói vừa trái phải nhìn đối phương một lần, rồi mới thoáng cách xa đối phương một cự ly, hỏi, người là nữ?

Nam tử gầy guộc sững sốt, tôi... tôi đương nhiên là nam.

Tướng quân thả tay ra.

Nam tử gầy guộc một lần nữa ngã phịch xuống di di từng bước nhỏ lết về giường, đột nhiên bị Tướng quân túm lên dùng sức quăng lên, lập tức nhắm chặt mắt la lớn: người tới a có thỉnh khách. Tướng quân vọt thân tránh né nhào tới định há miệng quát lớn thì, cửa phòng bị đẩy văng ra, sau đó giọng nói Vương gia từ cửa truyền tới, các người đang làm gì!

Tướng quay ngoảnh đầu trông thấy Vương gia lại tâm phiền ý loạn, nhất thời không nhớ ra mục đích đêm nay, nhưng cũng sang sang đáp trả, ta tới đây nhìn xem!

Vương gia tựa hồ hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói: tới nhìn? Tướng quân đại nhân đêm sấm Vương phủ... Vừa nói ánh mắt y liếc đằng sau Tướng quân, mắt sáng như đuốc, cận thị của ta nhìn khá chứ? Ta có phải đã quấy nhiễu tới nhã hứng của Tướng quân đại nhân rồi không.

Tướng quân nghi hoặc, chuyển đầu nhìn cận thị dưới thân, vô cùng kinh sợ. Người nam tử trước mắt bị hần đè xuống đang cực độ hoảng hốt, nước mắt giao hòa tóc tơ lẳng loạn, y phục do vùng vẫy mà rơi rớt, hiện lộ cả vùng ngực trắng nõn. Tóm lại, tình cảnh này thoạt nhìn phi thường – bất chính.

12. Chương 12

Tên cận thị kia sợ đến hồ đồ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang phát sinh, gã chỉ thấy hình như mình được tự do, liền bật người dậy run run sợ sệt chạy về phía cửa, bất thành linh bị một người giơ tay cản lại.

Gã nheo nheo mắt một hồi mới phát hiện người trước mặt chính là Vương gia, rồi quỳ xuống nức nở khóc, có tặc... hái hoa tặc... thích khách... Vương gia cứu mạng.

Sắc mặt Vương gia càng lạnh, vung tay sai người mang cận thị đi. Tướng quân bị dọa nhảy dựng, cái khi gì mà hái hoa tặc! Lập tức vội vàng giải thích với Vương gia, không phải, ta khi này tưởng người nọ là thích khách.

Vương gia tựa tiểu phi tiểu, vậy sao, vậy thật là trùng hợp, hắn cũng tưởng người là thích khách, cho nên người không cho rằng hắn là hái hoa tặc sao Tướng quân đại nhân.

Năm ấy là lễ tang lão Tướng quân, nhưng khi đó chiến sự khẩn cấp, đặc lệnh Tướng quân vi phụ đình ưu sau một tháng phải quay trở về. Trong thời gian đình ưu, Vương gia có một lần lén lút chạy tới hỏi thăm Tướng quân, Tướng quân lần ấy, là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất tâm sự những tưởng niệm về mẫu thân và niềm nhớ nhung da diết về phụ thân mình với người khác. Khi ấy, Vương gia vẫn còn là một thanh thiếu niên, nghe Tướng quân nói xong liền bảo, người không cần thương tâm, để ta nhận người làm đại ca, thân thích nhà ta rất nhiều, nếu người làm đại ca của ta, thân thích ta cũng sẽ trở thành thân thích người và đệ đệ người, vậy người không còn cô đơn nữa. Buổi tối hôm đó, hai thiếu niên một lớn một nhỏ ôm chặt lấy nhau, trong đó một người thỉnh thoảng khóc thút thít, một người thì thỉnh thoảng vỗ về lưng người kia nhẹ nhàng an ủi. Sau này, mãi tới khi Vương gia thật sự bắt đầu gọi Tướng quân là đại ca, Tướng quân lại khước từ không đồng ý. Hắn nói, cha người là Hoàng thượng, Tam ca người là Thái tử, ta không dám làm cao, nhưng Vương gia vẫn không chịu sửa miệng, nhiều năm như thế, Tướng quân cũng dần quen.

[9: tức trực bên linh cửu]

Nhưng, đêm nay Vương gia dưới cơn nóng giận liên tục xưng ba tiếng “Tướng quân”, phía sau còn bỏ thêm cụm “đại nhân”. Tướng quân thầm nhủ, xong rồi, giận không nhẹ a. Cừu mới hận cũ, Tướng quân không biết giờ nên làm gì mới tốt, giường đôi mất đầy chờ mong nhìn về phía Vương gia.

Hai người đối mặt nửa ngày, ngực Vương gia phập phồng kịch liệt dần dần bình tĩnh trở lại. Hồi lâu sau, Vương gia lại lên tiếng, cổ họng hơi khàn khàn, y cười tự giễu, là ta nóng nảy, Tướng quân làm người thế nào sao bốn vương không biết, quên đi vậy. Y sai quản gia đã đứng chờ tại cửa đi tiễn khách, lại nói với Tướng quân, đêm đã khuya, bốn vương mệt mỏi, thỉnh Tướng quân quay về trước.

Tướng quân vừa nghe xong, lại nhìn sắc mặt đầy mệt mỏi của y, đành phải gật đầu nói “ừm”, xoay người bước ra ngoài. Mới đi vài bước chợt nghĩ tới chuyện gì, thế là quay đầu nói với Vương gia, ta đây ngày mai lại tới, sáng mai tới. Hai bả vai Vương gia sụp xuống bất động trên giường không hề ngẩng đầu, Tướng quân đợi lúc lâu mới nghe thấy giọng âm thấp trầm “đã biết” của y, lúc này mới chính thức rời khỏi.

13. Chương 13

Tướng quân bần thần trước ngọn đèn dầu buồn sầu vô cùng. Quản gia đứng trước cửa đi tới đi lui ló đầu vô vài lần, ông tưởng Tướng quân và ông đang sầu lo chung một sự việc, đang định tiến vào để cùng nhau lo, vất vả lắm mới bị Tướng quân đá đi ngủ. Chưa yên tĩnh được bao lâu, đệ đệ Tướng quân lại lù lù tiến tới, vừa vào đã nói, anh thả em ra đi, em sắp ghen chết rồi ;A;.

Tướng quân không hứng thú đáp trả thẳng em mình, không lái nhả ngủ quá muộn không tốt cho da nữa sao? Đêm hôm khuya khoắt em đứng đây nói nhảm cái gì? Đệ đệ thở dài, đó là chuyện ngày xưa, em giờ thiếu khuyết tình yêu tâm tình nặng trĩu khó lòng ngủ được. Đợi hồi lâu rồi dòm dòm anh trai cậu không hề ngẩng đầu mới nói tiếp, được rồi, để em báo cáo Tướng quân một việc.

Tướng quân hỏi, chuyện gì. Đệ đệ nói, hôm nay em lỡ tay làm hỏng tường hậu viện rồi, quản gia bảo em tự đi thú tội với anh, ông ấy ngày mai sẽ nhờ người tu sửa.

Tướng quân rất kinh ngạc, hỏi, em làm hỏng tường? Em có năng lực đó hả? Làm thế nào nói anh nghe xem xem.

Đệ đệ nói, hồi chiều em định trộm ra ngoài, vốn là định thoát từ hậu viện nhưng lại trèo tường mãi không qua, bí quá nên em đục vài cái hốc phía dưới, sắp đục xong thì xui xẻo bị phát hiện.

Tướng quân nói, thằng nhóc em còn có thể đực tường? Em đực bao nhiêu hốc?

Đệ đệ vỗ vỗ lên bả vai anh trai mình làm nũng, nói, chắc bự cỡ cái đầu đi, mệt chết em luôn á. Ca anh xem, cả người em tím ngắt hết cả.

Tướng quân chỉ chỉ ra cửa, nhanh nhanh lần ra ngoài, hiện giờ anh không muốn nhìn thấy em.

Đệ đệ không nhúc nhích, hai tròng mắt be bé chuyển tới chuyển lui quanh người Tướng quân một hồi, hỏi ca mình, tâm tình anh không tốt à, có việc gì khó giải quyết sao? Nói cho em nghe xem em, em giúp anh phân tích?

Tướng quân nói, em biết cái rắc gì.

Đệ đệ nói, em sao lại không biết chứ, em biết rất nhiều dù là về chuyện nam nhân hay chuyện nữ nhân. Vừa nói cậu vừa trộm cao thấp nhìn ca mình một vòng, cuối cùng vô cùng hèn mọn ngầm kết luận: có điều, khẳng định anh ấy không phải phiền muộn chuyện nữ nhân.

Tướng quân nghĩ, thêm một người cùng nhau nghiên cứu cũng tốt, rồi thuật lại từ đầu chí cuối tình hình buổi tối hôm nay ở Vương phủ cho đệ đệ nghe một lần. Sau đó hỏi đệ đệ hần, em nói xem, Vương gia là tức giận anh sao? Nhưng tại sao chứ? Anh định ngày mai phải hảo hảo giải thích với y, nhưng nếu ngay cả nguyên nhân cũng không biết thì làm sao tổ chức từ ngữ cho tốt được.

Đệ đệ Tướng quân nói, chắc chắn rồi, nếu anh nói ta xin lỗi rồi Vương gia lại hỏi anh người phạm lỗi chỗ nào, anh lại trả lời không biết thì Vương gia nhất định càng thêm tức giận.

Tướng quân sốt ruột, vậy làm sao bây giờ.

Đệ đệ nói, anh hai à, anh cũng quá ngốc đi, rõ ràng như thế rồi mà anh vẫn không hiểu vì sao là thế nào.

14. Chương 14

Tướng quân (hoài nghi): Em biết hả?

Đệ đệ (đắc ý dào dạt): Tất nhiên, vừa nghe là đã biết chuyện như thế nào rồi, nói thiệt với anh, việc hành quân đánh giặc thì anh (giơ mạnh ngón tay cái), còn phương diện đối nhân xử thế, anh khẳng định không bằng em.

Tướng quân (không nhin được): Đừng nói linh *** nữa.

Đệ đệ: Được rồi được rồi, anh cứ xấu tính như thế a... (Tướng quân được thể nhắc chân phải đá tới, đệ đệ nhanh nhẹn tránh thoát), để em nói xong đã được không? Có cái gì không rõ chứ, Vương gia nhất định là ghen tị.

Tướng quân (nhú): Ghen tị? Ghen tị cái gì?

Đệ đệ: Ca em hỏi anh, nếu một buổi tối nọ anh quay về phòng ngủ, bỗng bắt gặp bằng hữu mình nằm trên giường cùng với vợ anh, anh có tức giận không?

Tướng quân: Nói càn gì đấy, cái gì mà nằm cùng nhau! Anh chỉ vừa vắn đề trên người hần...

Đệ đệ: Giời ạ, có khác biệt gì đâu, kiểu gì chả phải nằm chung một chỗ. Vậy anh có thể không tức giận không?

Tướng quân (muờng tượng một chút, rồi gật gật đầu): Ờ thì... Nhưng đầu tiên phải nhìn nhận là bằng hữu loại gì đã, nếu như là Vương gia, phản ứng thứ nhất đại khái hần là muốn hỏi y sao vậy.

Đệ đệ (bĩu môi): Cái gì mà đại khái, đêm hôm khuya khoắt, trên giường lại là vợ mình, ai có thể tỉnh táo chứ.

Tướng quân (lại lâm vào trầm tư, chốc sau bỗng nhiên giật mình): Không đúng, sao lại là vợ chứ, ban đầu em nghe anh kể kiểu gì thế, vợ thế nào được! Đó là nam! Một tên cận thị.

Đệ đệ (lờ mờ): Cận thị là cái gì?

Tướng quân (không kiên nhẫn): Chưa ăn qua thịt heo vẫn chưa thấy heo chạy hả? Cận thị chính là hầu hạ thiếp thân!

Đệ đệ: Cái vụ huyền ảo đó em sao biết được chứ... Nhưng hầu hạ thiếp thân không phải là nha hoàn hạ nhân sao. Chẹp chẹp, Vương gia chắc là ra về thôi.

Tướng quân (ng nghiêm mặt): Ai cho em nói xấu Vương gia. Được rồi, em nói xong rồi đi? Nói xong thì lăn về phòng.

Đệ đệ (sốt ruột): Đừng mà, em chưa nói xong! Ách, vậy tên cận thị đó nói gì với anh?

Tướng quân (bất đắc dĩ lặp lại): Nói quần áo hần không chỉnh tề là do trời lạnh quần gia bảo hần tới làm ấm giường cho Vương gia, bảo anh hiểu lầm, hần không phải tặc.

Đệ đệ (mê hoặc): Ấm giường nghĩa là cái ý ấm giường em biết ha...

Tướng quân (đột nhiên phát hỏa): Ý em biết là ý gì hả? Không tập trung học hành cả ngày toàn suy nghĩ ba cái thứ linh ta linh *** vớ va vớ vẩn! Nói! Ai dạy cho em cái...chuyện *** loạn đó! Có phải là con trai quần gia hay không?

Đệ đệ (phồng mang trợn má): Anh... Anh cũng không phải không biết con trai quần gia làm người vô cùng chính trực! Tội em... cực kỳ trong sáng đó!

Tướng quân (hoài nghi): Hừ! Tha em không có cái gan ấy! Anh cho em biết, đừng có nghĩ quần làm chuyện bậy bạ, chuyện mấy đứa anh còn chưa đồng ý đâu, nhanh thành thật nói cho anh nghe!

Đệ đệ (quệt mồm): D... (đột nhiên phản ứng lại) Không đúng nha ca, sao lại tới lượt em nói! (hắng giọng một cái rồi sốt ruột hỏi) Vừa nãy anh nói cận thị ấm giường của Vương gia thật ra là nam?

Tướng quân: Ừ. (ngữ khí trở nên nhẹ nhàng) cho nên anh mới nói, thế nào lại giống như em nói, là do thấy anh và cận thị kia... như thế, y mới tức giận được.

Đệ đệ (trùng to hai mắt, lắp ba lắp bắp): Ca, vậy... đó không phải là... nam ờ... ầm... vậy.... vậy Vương gia... chẳng phải là đoạn tụ sao?

Tướng quân (tức giận): Nói nhảm cái gì... chứ... (cứng đờ, hồi sau mắt trùng miệng mở to, lộ ra sự kinh ngạc vô bề)

Đệ đệ (kinh hỉ): Ca anh xem, em nói chính xác rồi chứ hờ! Vương gia tức giận bởi vì ghen tị (tự thân gật đầu khen mình một phen rồi tự tin nhìn ca mình nói) Anh chạm vào thân mật của y nên Vương gia ghen tị!

Tướng quân há hốc mồm.

15. Chương 15

Tướng quân phát giác ra rằng, đệ đệ của hần đã tiến nhập vào trạng thái phấn khích không rõ nguyên nhân, liền đập thẳng nhóc ra ngoài phòng.

Hôm qua tên cận thị rõ ràng đã nói hần tới làm ấm giường là ý của quần gia, hơn nữa, xem thái độ của Vương gia khi ấy, cũng không giống như giữa hai người có quan hệ thân mật mờ ám. Cho nên, nói tên ấy là thân mật của Vương gia, chuyện này không có khả năng.

Nhưng, cũng không thể đại biểu rằng Vương gia không đoạn tụ chỉ hảo... Đúng rồi, từ mãi năm ấy cho đến bây giờ cũng không thấy bên cạnh Vương gia có nữ tử thân cận. Nhưng nếu thật sự là đoạn tụ, vì sao y chưa từng kể với ta?

Việc này y nói người khác biết chưa?

Hoàng thượng hần biết không?

Tướng quân đau đầu. Ngày đó trước khi y dẫn ta đi gặp đại nhân ấy ấy ấy với đại nhân đó đó đó, ta có phải đã nói gì quá phận không, vì sao khi ấy y không tức giận? Có phải vì cái miệng thẳng tuột của ta mà y thương tâm? Nhưng y vì sao lại phải giảng đạo lý, khuyên bảo mình đây?

Vương gia đối xử ta tốt như vậy, nếu y thật sự là đoạn tụ mà ta lại không biết, cứ liên tục nói điều không phải trước mặt y, vậy ta thật sự hổ thẹn với xưng hô “đại ca” nhiều năm qua rồi. Tuy y nhỏ hơn vài tuổi, lại xưng ta là đại ca, nhưng kỳ thật ta lại nhận sự chiếu cố của y nhiều hơn cả.

Cho nên, hôm sau, câu nói đầu tiên khi Tướng quân thấy mặt Vương gia là: ta biết rồi. Vương gia rất ngạc nhiên, biết cái gì? Tướng quân nghiêm túc nghiêm chỉnh trả lời: người cũng thích nam tử.

Vương gia sững sốt, tay bưng chén trà khê run run, vì che giấu sắc mặt y vội cúi đầu uống một ngụm trà, sau đó nhẹ giọng hỏi, người sao biết được?

...

Tướng quân quyết định xem nhẹ vấn đề này.

Hắn bước về phía trước ôm chặt bả vai Vương gia, nặng nề nói, ta xin lỗi, bằng giao tình giữa ta và người, làm đại ca nhiều năm như vậy cư nhiên không hề hiểu rõ tâm tư của người, ai, người đừng trách ta. Tóm lại trước kia ta không biết, hiện tại đã biết rồi, Vương gia người yên tâm, sau này không cần phải dối gạt ta, tình huynh đệ chúng ta đã thế nào thì vẫn là thế ấy, có gì không nghĩ thông thì cứ tới nói cho ta biết. Vấn đề nói kia, có người khiến người không thoải mái, ta sẽ giúp người báo thù! Lời nói này vĩnh viễn hữu hiệu.

Vương gia nhú nhú đầu lông mày chăm chăm nhìn Tướng quân hồi lâu, bỗng cười bảo, hôm nay ta cuối cùng đã hiểu, suy nghĩ trước kia của ta quả thật sai lầm trầm trọng, ta cư nhiên lại đi trông cậy vào một tên đầu gối... Thật sự bỏ qua mấy năm vô ích.

Tướng quân đã nhìn qua nhiều dạng nụ cười của Vương gia, nhưng không cái nào giống như nụ cười ngày hôm nay, tựa hồ mang theo chút ngoan lệ. Trực giác trong lòng Tướng quân thầm bảo không tốt, nhưng lại nói không ra không đứng chỗ nào.

Hắn đã biểu đạt rằng quan hệ giữa bọn họ sẽ không bị ảnh hưởng dù Vương gia đoạn tụ, nhưng Vương gia dường như không cao hứng chút nào. Sau lại bất chợt lộ miệng thốt lên nguyên nhân nào đó đã bàn luận khiến Vương gia tức giận hôm qua.

Tướng quân nói, chẳng lẽ người ghen tị thật sao... Tên cận thị ngày hôm qua quả thật là thân mật của người??!

16. Chương 16

Tướng quân bắt đầu hồi tưởng bộ dạng tên cận thị ngày hôm qua là cái dạng gì. Ừm, dường như là, gió thổi phát bay cực kỳ ốm yếu, quảng đi đánh giấc phồng chùng cầm cự được ba ngày là cùng. Vương gia thích thế? Nhưng chả có gì khác biệt với nữ tử đi. Vả lại, luận tướng mạo, hắn ta kỳ thật còn không bằng Vương gia.

Vương gia cười tươi như hoa, nói, không phải, sao có thể chứ. Tướng quân bần thần nhìn Vương gia hoảng hốt một hồi, rồi mới gạt đầu. Bất quá, hắn kỳ thật còn muốn hỏi y hiện tại có thân mật nào hay không, nhưng lại tự phải nhỏ bản thân quá đàn bà.

Vương gia hỏi hắn, tối hôm qua không ngủ ngon sao, chỗ vành mắt hơi đen đen, Tướng quân nói, ừm suy nghĩ vài chuyện. Nói xong có điểm hối hận, sợ người lại hỏi hắn suy nghĩ chuyện gì, cũng may Vương gia không đàn bà.

Vương gia nói, vừa lúc, ta ngủ cũng không ngon, chúng ta cùng nhau ngủ chỗ ta đi. Tướng quân nói, không cần, ta không có thói quen ngủ trưa, hơn nữa ta về nhà ngủ là được rồi. Vương gia nhìn Tướng quân không nói, Tướng quân liền thấy có chút áy náy, lập tức đáp, được được, ngủ thôi.

Vương gia đắp chăn rồi khê cười với Tướng quân một cái, nói ngủ đi. Sau đó dần nhắm mắt lại.

Tướng quân dần mặt đối đỉnh giường một hồi, nghĩ thầm, cũng không phải lần đầu tiên cùng giường mà ngủ nhưng gần mãi cũng cảm thấy có gì đó không phù hợp? À, nụ cười của Vương gia vẫn rất dễ nhìn... Ta trước kia sao không phát hiện... Y ngày trước cũng cười với ta như vậy sao?

Đang suy nghĩ lại ngủ thiếp đi.

Chờ Tướng quân mở mắt thì Vương gia đã tỉnh rồi, đang một tay chống đầu chăm chú nhìn hắn. Tướng quân cười cười với Vương gia, sau đó phát giác rằng Vương gia vẫn không ngừng nhìn hắn không cười đáp lại, bầu không khí xung quanh khiến Tướng quân có điểm hoang mang.

Wương gia một mực dùng tư thế chống đầu nói với hắn, ta muốn đi một chỗ, cùng đi không? Tướng quân cũng không ngồi dậy cứ thế nằm, hỏi, đi đâu?

Wương gia lúc này mới cười đáp lại, một địa phương người chưa từng đi qua.

Tướng quân gật gật đầu, thuận tiện kết luận: Vương gia cười xác thực rất dễ nhìn.

Sắp đến nơi thì Vương gia mới nói với Tướng quân, chúng ta chuyển này tới Nam Phong quán, Tướng quân khi ấy sợ đến nỗi nói năng không còn trơn tru. Vương gia nói, đến mức vậy sao? Hay bây giờ quả nhiên là không giống? Chúng ta trước kia không phải vẫn muốn đi tới nơi đó sao?

Tướng quân tâm nhủ, vậy cũng không cần cùng nhau đi phiêu kỹ chứ, lại còn nam kỹ... Nhưng giờ nhắc tới hai chữ “nam nữ” tâm tình Tướng quân không hiểu sao lại khác thường, cho nên hắn chỉ dám hỏi: quan kỹ?

[10: Kỹ nữ cung phụng quan viên thời cổ đại]

Wương gia vui vẻ. Không phải, không phải của quan gia.

Tướng quân đại kinh: Luật lệ triều đình cấm quan viên phiêu kỹ túc xướng!

Wương gia khinh thường, ai dám bước ra cáo trạng bốn vưng?

Wương gia lại nói, thế nào? Người không chịu... hay là không dám?

...

Tướng quân nói, được được, đi thôi.

17. Chương 17

Trong buồng hiện đang có năm người, Vương gia phải trái đều có một, Tướng quân chỉ có một bên trái.

Hai người bên cạnh Vương gia đang luân phiên rót rượu cho y, tầm mắt lạnh lẽo tranh thủ trao đổi với nhau. Hai người vừa định áp sát vào người khách nhân như thường ngày, kết quả lại bị vị khách nhân này tặng cho vài tia mắt lạnh, nhất thời bị y dọa sợ rùng mình, không dám tái phạm lần hai, giờ phút này chỉ mãi miết chăm chăm rót rượu không dám nói chuyện.

Người bên cạnh Tướng quân thì, vì không có ai trao đổi với gã nên đành phải một mình sầu muộn. Lúc này lơ mơ ngồi hơi gần khách nhân đã bị hắn đẩy mạnh một cái ngã nhào xuống đất. Gã mặc dù trông thấy người nọ tức thời tỏ vẻ xin lỗi, nhưng cũng không dám chờ hắn tới đỡ đã vội vàng ngồi dậy. Dư quang tiểu quan lên lút trộm liếc sang hai người ca ca và vị khách nhân khác phía đối diện... Mẹ ơi y sao cứ trừng ta mãi! Ngay cả rượu cũng không đủ can đảm rót, chỉ thể cầm bầu rượu cứng đờ ngồi yên.

Đám tiểu quan trong phòng buồn bực khôn nguôi, hai vị này rốt cuộc tới đây làm gì!

Tướng quân thể nhưng không rảnh buồn bực, hoang mang của hắn còn chưa dứt đâu. Thanh lâu kỹ quán và vân vân dường như cũng không có gì đặc biệt, còn không nhiệt náo bằng mấy quán rượu thường ngày hay dạo tới. Tiểu quan là như vậy hả? Nam không ra nam nữ không ra nữ, đó là lông mày vẽ phải không? Cũng chẳng thấy thưởng tâm duyệt mắt gì. Ngược lại do có mấy người này trong buồng mà không thể ăn uống vui thích không thể tùy tiện nói chuyện, uống rượu nào có uống như vậy. Tới cái chỗ khi ho có gáy này làm cái gì, bỏ bạc gọi người ngăn ngõ kẻ bên chằng? A, cũng không phải ngăn ngõ, bên kia vẫn luôn

rót rượu cho Vương gia. Vương gia uống không ít, cũng nhìn không ra y vui kiểu gì. Y là cảm thấy hứng thú với địa phương thế này sao?

Vương gia vẫn tiếp tục tự thân uống rượu, giả bộ không phát giác Tướng quân đối diện y cứ chốc lại một chốc nhìn y đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Đợi thêm một hồi y mới lên tiếng, nói, trước kia cùng nhau uống rượu, người đâu phải không hề uống gì.

Tướng quân đáp, ta cảm thấy không hứng thú, không muốn uống.

Vương gia nói, a? Là đi với ta không hứng thú?

Tướng quân đáp, không phải ý đó, ý ta là địa phương này không thú vị gì cả.

Vương gia cười cười, nói, thật ra địa phương này rất thú vị.

Tướng quân liền hỏi, đến tột cùng là thú vị cái gì?

Vương gia nói, chờ người uống rượu xong mới có thể hiểu ra được. Vừa nói y nhắc chén rượu lên, tới, ta mời người.

Tướng quân gật đầu, đưa tay nâng chén, một ngửa mà tận.

Chờ buông chén xuống chưa kịp cảm thán một tiếng “rượu ngon” đã nghe Vương gia nói tiếp, trước kia cùng nhau cụng rượu thật thống khoái, vừa uống xong rượu ta mời người, người dường như sợ ta quá chậm chạp liền lập tức kính trả lại ta.

Nghe y hôm nay cứ bảo “trước kia”, Tướng quân bị nói đến độ sinh sinh chút khó chịu xen lẫn niềm áy náy. Hắn thở dài, nâng bầu rượu lên. Được, Vương gia, hôm nay người muốn uống thể nào ta liền cùng người uống thể ấy! Chén rượu nhỏ thì không thoải mái, chúng ta dùng thứ này.

Vương gia cuối cùng dường như cao hứng, hai mắt cũng sáng rực lên, Vương gia nói, này giờ ta uống rồi người chưa uống, cho nên bây giờ ta vẫn dùng chén còn người phải đổi sang bầu.

Tướng quân: ... Được!

18. Chương 18

Ký ức sau cùng buổi tối hôm nay của Tướng quân là, hắn kéo kéo Vương gia nói câu “Địa phương này tới cũng được nhưng chúng ta đừng trụ tại đây”.

Sáng ngày hôm sau, Tướng quân bị cơn đau đầu do say rượu mà bưng tỉnh. Vừa mở mắt đã bị ánh nắng sớm lọt trong buồng chói mù càng thêm choáng váng, thế là vội vàng đóng chặt mắt lại. Đợi một hồi không còn thấy gì, hắn định dùng tay đập đập đầu vài cái.

... Tay nâng không được.

Tướng quân trợn mắt nhìn lên trên người mình, ai trối gô hắn lại rồi, một chút lỏng lẻo để dùng sức giãy giụa cũng không có. Nhìn quanh buồng ngủ mới phát hiện, đây vẫn là gian phòng tối hôm qua, nghĩ thầm, hóa ra tối qua chúng ta không quay về a, ta bị trối ở đây, thế Vương gia đâu rồi?

Tướng quân đang lo nghĩ bên này, chợt cửa kéo kẹt kẹt chậm chậm mở ra, có người bước vào. Tướng quân nhắm mắt lại giả bộ ngủ nhằm dò xét xem đang xảy ra trạng huống gì. Người nọ đến cạnh giường rồi dừng lại, một hồi lâu thật lâu vẫn không có động tĩnh gì khác, Tướng quân thầm nghĩ, người này thế nào như thể mặc tích, nếu ta không bị trối chặt tay chân đã sớm lòi người qua đây cho xong.

Người trước giường lên tiếng, tỉnh thì mở mắt đi.

Tướng quân vừa nghe tâm tình cả kinh, xoát một cái mở mắt lên, trông kĩ quả nhiên là Vương gia đang đứng trước mặt. Chưa kịp hỏi gì Vương gia đã nói, ta trối người.

Tướng quân hỏi, tại sao? Vì nguyên nhân gì?

Vương gia thế nhưng hỏi tiếp, người khát không?

Y nâng Tướng quân ngồi dậy tựa vào thành giường, xoay người đi rót chén trà bưng tới, sau đó nâng chén trà tới sát miệng, Tướng quân cũng khát thật, không nói thêm gì ực ực uống sạch trà trên tay Vương gia. Vương gia uy rất tử tế, thấy hần uống xong rồi lau lau miệng cho hần. Tướng quân quay đầu trốn tránh hỏi tiếp chủ đề khi nãy, Vương gia, rốt cuộc là có chuyện gì?

Chờ Tướng quân nhìn thấy cổ họng Vương gia nuốt xuống môi cũng động động, liền biết y cuối cùng cũng nói, thế là liền banh mạnh thần kinh dựng thẳng lỗ tai chuẩn bị sẵn sàng.

—— Ta thích ngươi.

...

...

Tầm mắt Tướng quân nhìn chằm chằm đôi mắt Vương gia rồi xê dịch xuống dưới một chút, tìm thấy miệng Vương gia rồi cùng nó chống chọi một hồi, sau đó mới xê dịch trở về đôi mắt với Vương gia.

Tướng quân hỏi, ngươi vừa mới nói chuyện?

Wương gia nhắm mắt hít sâu. Vương gia nói, ta là đoạn tụ! Ngươi không phải hỏi ta sao ta cho ngươi biết ta không có thân mật! Bởi vì ta mẹ nó đã sớm coi trọng ngươi rồi!

Tướng quân tròn to mắt.

Wương gia thấy hần như thế liền tức giận. Vương gia nói, kinh ngạc chứ? Ta lúc đầu cũng rất kinh ngạc, bởi chưa ai nói cho ta biết nam cũng có thể thích nam, ta còn tưởng ta bị bệnh sắp chết.

Miệng Tướng quân há cũng không nhỏ.

Wương gia bắt đầu thông thả đi từng bước nhỏ. Vương gia kể, chờ khi ta hiểu được chuyện gì thì dần lo sợ người không phải thì làm sao bây giờ, sợ người một hôm nào đó muốn thú thê thì làm sao bây giờ, sợ người ngày nào đó đánh giặc chết trận bên ngoài thì làm sao bây giờ, sợ người biết ta nghĩ cái gì rồi không để ý tới ta thì làm sao bây giờ.

Wương gia nói, ngươi mẹ nó một năm chỉ quay về vài lần, gặp mặt cái rầm phóng cũng không ra bao nhiêu, lời dễ nghe cũng chưa bao giờ nói, có chó nó mới biết tại sao ta lại đi coi trọng ngươi!

Wương gia nói, ta bên này khó chịu lung tung ngươi cứ nhiên dám trước mặt ta nói đoạn tụ không đúng không tốt, lại còn... thế nào, nếu tên cận thị đêm đó thật sự là người của ta, ngươi chắc phải chúc mừng ta luôn đi? Đêm hôm đó thật nên đánh chết ngươi!

Wương gia tiếp, nói toạt ra hết rồi mà ngươi lại còn có mấy khi không vừa lòng hả dạ nữa, được! Dù sao thì cũng đã xong rồi! Ta đã nói hết người cũng biết rồi! Ngươi thích ra sao thì ra!

Trong buồng một mảnh yên lặng.

19. Chương 19

Wương gia hỏi tướng quân, ngươi nói xem làm sao bây giờ?

Tướng quân ngậm miệng nuốt nuốt nước miếng, ậm ừ, ngươi có thể thả ta ra trước không?

Wương gia nói, không thể, thả ra ngươi sẽ chạy mất.

Tướng quân đáp, a? Không, ta không chạy.

Wương gia nói, tưởng ta không hiểu rõ ngươi?

Tướng quân đáp, ta chạy đi đâu chứ, thả ta đi, ta đau khắp cả người.

Wương gia do dự một chút, nói, ngươi suy nghĩ cho ta đã, nghĩ phải làm sao bây giờ ta sẽ thả ngươi ra.

Tướng quân cầu xin, ngươi thả ta ra trước, ta quay về chậm rãi suy nghĩ được không? Đầu ta đau muốn chết, giờ muốn nghĩ cũng không nghĩ rõ ràng nữa.

Vương gia nói, người chắc chắn không chạy?

Tướng quân đáp, không chạy, ta chạy đi đâu được, còn một đồng việc chưa đầu vào đầu.

Vương gia nói, được rồi, vậy người quay về suy nghĩ đi, cho người nghỉ ba ngày. Ba ngày sau nếu người nói không được, vậy người nhất định sẽ chết.

...

Nhịp chân Tướng quân đầy kiên quyết đi về phía nhà mình, vừa bước vào đại môn liền gấp rút chạy nhanh vọt vào buồng ngủ của mình, vào buồng rồi? Keng một tiếng khóa cửa tốt. Tướng quân vọt tới tủ quần áo hất hất ra ngoài – bắt đầu đóng gói.

Chạng vạng, Tướng quân tiến cung.

Hoàng Thượng vừa xong bữa cơm chiều chuẩn bị tiêu thực thì trông thấy Tướng quân tới, liền bảo hấn cùng y đi dạo bộ Ngự hoa viên.

Hoàng Thượng hỏi, người có việc gì?

Tướng quân nói, thần muốn trở về.

Hoàng Thượng sững sốt hỏi, trở về đâu?

Tướng quân đáp, trở về quân doanh bên kia.

Hoàng thượng cao thấp đánh giá hấn, rồi hỏi, hôn sự tháng này người đã chuẩn bị tốt rồi?

Tướng quân choáng váng. Xong rồi! Còn việc này nữa!

Tướng quân nói, Hoàng thượng vậy ngài đừng nói với người khác rằng thần hôm nay tới đây nói muốn rời đi.

Hoàng thượng xia răng, nói, người khác là ai chứ?

Tướng quân nói, ngoại trừ ngài đều là người khác.

Hoàng Thượng hỏi, Thất đệ ta cũng là người khác?

Đầu Tướng quân rung rinh một chút.

Hoàng Thượng cười, mồ hôi ái khanh sao rơi rớt thế kia? Trẫm nói đùa thôi.

20. Chương 20

Tướng quay sau khi rời cung liền một mực nhốt mình trong phòng. Quân gia dăm bữa nay vẫn luôn sầu lo muốn bàn chuyện với hấn, nhưng trông thấy bộ dáng Tướng quân gục đầu đầy u sầu thì nghĩ tới nghĩ lui vẫn nhịn không được đẩy cửa vào phòng. Tướng quân hiện tại mặc dù không có tâm trạng nói chuyện với người khác, nhưng cũng vẫn nhẫn nại nghe ông nói.

Quân gia kể khổ, tôi đã làm nên nghiệt gì mà nuôi nấng phải một đứa con trai như vậy, thật sự đau lòng khôn xiết, tôi vốn trông mong vài năm nữa có thể ôm một đứa cháu, vậy là quá tốt rồi, đây không phải là tuyệt hậu sao! Tức chết tôi, dạo nay đánh cũng đã đánh mắng cũng đã mắng, nhưng thằng nhỏ vô cùng ương ngạnh nói mãi không nghe, nó luôn mồm bảo nó thật lòng thật tâm với tiểu thiếu gia rồi không phải tiểu thiếu gia thì không được vân vân vân. Ai, đại thiếu gia à, ngần mấy năm nay tôi tự thân dạy dỗ hai đứa nhỏ bọn chúng, chúng nó cảm tình tốt không đánh nhau, tôi cứ ngỡ đó đều là chuyện tốt a, ai ngờ đâu cứ thế rồi... Ai, đại thiếu gia à, tôi chỉ có duy độc một đứa con trai, tôi dạy dỗ nó bảo bọc nó, nhưng vài năm nữa sao còn có thể dạy dỗ có thể bảo bọc đây. Nếu nó thật tâm thì tôi cũng không thể cầm đao bức tử nó a. Tôi đều xem đại thiếu gia tiểu thiếu gia như con của mình vậy, thằng nhóc đần độn kia cũng đã cam đoan rằng sẽ luôn đối tốt với tiểu thiếu gia. Nếu không, tôi đây cũng không thể nào đồng ý...

Tướng quân thật muốn bức hết tóc trên đầu, ý của người là?

Quản gia khóc lóc, nói, đại thiếu gia, nếu hai đứa tụi nó thật có thể êm đềm cùng một chỗ, tôi sẽ thanh toán cho hai đứa nó, sau này nhà bốn người chúng ta cùng nhau chung sống. Đời này của tôi cũng không nhất định không có cháu bông, đứa con tương lai của đại thiếu gia tôi sẽ xem nó là đứa cháu ô ô ô.

Không chờ Tướng quân đáp lời, đệ đệ Tướng quân đã từ mép cửa nhào tới cái phịch quỳ gối trước mặt quản gia, nói, cha à, con và anh ấy tương lai sẽ luôn luôn hiếu thuận với người, tuy tụi con không có đứa cháu mà người thích, nhưng hai chúng con đã suy nghĩ kỹ rồi, sau này có thể tới nơi khác nhận nuôi mười đứa tám đứa về cho người ô ô ô.

—— Tiểu thiếu gia à ô ô ô

—— Cha à ô ô ô

Tướng quân thật muốn đập tường.

Tướng quân gào to, im miệng hết cho ta. Quản gia ta biết ý của ông, ông để ta suy nghĩ cái đã. Xong rồi lại bảo em trai hần, em dìu ông vào phòng rồi lập tức quay về phòng anh ngay, nếu anh uống xong chén trà này mà còn chưa trông thấy mặt em, em cả đời này đừng có hồng bước ra khỏi sân.

21. Chương 21

Đệ đệ Tướng quân nửa thân còn vướng bên ngoài chưa kịp tiến vào thì đã ồn ào nói, ai nha anh hai, màn vừa này quả thật cảm động lòng người a.

Tướng quân vỗ bàn cái rầm, lòng lòng cái rầm, em lại đây cho anh!

Đệ đệ lúc này mới phát hiện sắc mặt anh trai mình không tốt lành gì, liền vội vàng trượt lên trước đứng thẳng. Tướng quân bắt đầu thao thao nói, em cứ vậy thật khiến người ta không bớt lo, gây chuyện cả đồng cả đồng, cưới công chúa không tốt hả, lưu lưu loét loét xong chuyện hi sự thì anh có thể đi quách khỏi phải xin phép rồi, sao cứ phiền toái thế này? Em nói một chút xem, nếu không phải tại em, anh sẽ phiền vậy sao?

Đệ đệ trông Tướng quân dường như không tức giận lắm, liền đánh bạo lẫu bẫu, cũng không phải toàn do em mà.

Tướng quân phát hỏa, còn nói không tại em? Không em thì tại ai!

Đệ đệ nói, như thế nào toàn bộ tại em! Em còn thấy tại anh thì có, anh đừng khi em không biết gì, công chúa vốn phải gả cho anh, là anh không cần mới nhét qua cho em.

Tướng quân nói, anh nhét qua cho em, là anh không phải sợ em cưới không được vợ sao!

Đệ đệ nói, anh cứ luôn nghĩ em cái gì cũng không được! Đúng! Anh nói đúng đó, em đời này không cưới không được vợ đấy, thế nào!

Tướng quân nói, em đồ hỗn trướng, anh nói em cưới vợ thì em phải cưới vợ!!!

Đệ đệ nói, nếu anh cứ ép bức em! Em... em sẽ trốn khỏi nhà! Không bao giờ... trở lại nữa!

Tướng quân rống, con mẹ nó mày định kháng chỉ! Mày không để ý đến anh mày cũng không thêm đếm xỉa đến thanh danh cha mẹ sao!!!!

Đệ đệ nói, em muốn quan tâm nhưng việc này là do em đưa tới chắc! Hoàng thượng vốn muốn tứ hôn cho anh! Anh cưới thì không phải không chuyện gì sao!

Tướng quân nói, mày xem công chúa như trái bóng muốn đá đi đâu thì đá hả, thánh chỉ đã hạ xuống hết rồi!!!

Giọng đệ đệ thấp trĩu, ngoài việc anh lấy thì có thể làm gì nữa...

Tướng quân thở dài, anh nếu biết làm sao bây giờ thì tốt rồi, mỗi ngày sao cứ dính phải phiền phức thế này.

Tâm nguyện đệ đệ Tướng quân xem như đã đạt hơn phân nửa, anh trai cậu bảo sẽ nghĩ biện pháp chứng tỏ rằng đã chấp nhận chuyện giữa cậu và con trai quản gia, bất quá lệnh cấm túc vẫn chưa bãi bỏ rõ ràng, đệ đệ cũng không dám tiếp tục đâm đầu chọc giận anh trai.

Ngày hôm sau, đang nhàn rỗi gần người trong nhà, bỗng nhiên nghe hạ nhân báo Thất Vương gia tới đây.

Vương gia sải bước đi về phía này, đệ đệ ngênh đón nói, Vương gia ngài tới thật không khéo, anh trai ta lúc này không ở nhà.

Vương gia nói, vậy sao, ta cũng không có chuyện gì, ở đây chờ hẩn một lúc đi.

Đệ đệ nói, à, cũng được, vậy ngài ngồi đây chờ ta trở về phòng đây.

Vương gia liền tự thân uống trà trong đại sảnh, không bao lâu sau đệ đệ lại lù dù đi ra, Vương gia hỏi, chuyện gì vậy?

Đệ đệ he he cười nói, ở đây một mình cũng không thú vị gì mấy, không bằng hai ta cùng chuyện trò đi, vừa trò vừa chờ.

Vương gia nói, được, vậy nói đi.

Đệ đệ “ha ha ha ha” nhả nhả nửa ngày mới thốt, ôi chào Vương gia, ngày đó ta và anh trai ta đều đoán, người là ấy ấy đi?

Vương gia nói, ừ, đúng.

Ha ha ha ha ngài còn cùng thị vệ kia... a không phải, là cận thị rất tốt.

Vương gia nói, à, cái đó sao, không phải, là một chuyện hiểu lầm.

Ha ha ha ha hiểu lầm sao? Vậy ngài có không? Ngài quen thân với ai? Ý ta là, ngài có thân mật không?

Vương gia nói, sao lại hỏi chuyện này? Có thì sao còn không có thì sao?

Ha ha ha ha, cũng không có gì, ta chỉ hỏi hỏi thể thôi mà... Ta có thân mật đó! Ta tâm sự với ngài một chút được không?

Vương gia nói, thật ra người chính là muốn kể lể với ta chứ gì, được rồi, không cần nói, ta đã nghe gần gần hết chỗ anh trai người rồi.

Ha ha ha ha, đã nghe nói rồi, vậy được nói ta không nói thêm, nói tới Vương gia ngài đi, nói một chút về thân mật của ngài ý.

Vương gia nói, thân mật của ta cũng không có gì hay ho, thân mật ta còn đang giận dữ ta kia.

Đệ đệ hỏi, giận dữ? Thế Vương gia dỗ dành hẩn chưa? Không đợi Vương gia đáp lại nói tiếp, Vương gia ngài nhất định sẽ không dỗ người khác đi, bằng không ta kể cho ngài một chút về chuyện khi ta giận dữ thì thân mật ta dỗ ta như thế nào ha.

Vương gia vui vẻ nói, cũng được, để ta xem xem chiêu này có thích hợp để dỗ anh của người hay không.

Đệ đệ nói, được được! Có một lần a, ta bởi vì... Đệ đệ ngắt dở nửa câu đầu không kể tiếp, Vương gia hiểu rõ lòng người áp sát phía trước hỏi, người sao vậy, tiếp tục nói đi?

Ánh mắt đệ đệ hơi đại ra, nói, ta vừa nãy có phải nghe lầm không, Vương gia ngài vừa nói tới anh của ta sao? Ngài nói phải dỗ ai?

Cây quạt trong tay Vương gia xoạch một cái xòe rộng, mỉm cười với đệ đệ, không phải là muốn dỗ anh của người sao!

Đệ đệ hỏi, hai người khi nào?

Vương gia đáp nhanh, vừa mới.

Đệ đệ nói, ngài nói vậy, ảnh chắc chắn không hề thích ngài. Khi ảnh nghe được chuyện của ta bộ dạng giật mình hoảng hốt, nhìn kiểu nào cũng chẳng giống thích nam tử gì! Ngài nhất định là muốn tìm ta giúp đỡ

cùng nhau lừa gạt ảnh! Nằm mơ! Ngài nghĩ thế nào chứ, đây là chính là đại ca ruột rà của ta! Ngài dù là Vương gia nhưng ta không sợ ngài! Ta nói cho ngài biết, đừng mơ tưởng ta bán huynh cầu vinh! Rất xấu! Nói gì cũng vô dụng! Ngài về đi thôi ta tiễn ngài!

Vương gia cười cười nói, không ngờ người đối xử với ca người rất không tồi, bất quá đệ đệ người hiểu lầm rồi, ta vốn không hề trông cậy vào người có thể giúp đỡ gì.

Đệ đệ tức thì xù lông hô to, trời đất ngài đừng coi thường người khác! Còn nữa, ai là đệ đệ của ngài, đừng kêu tùy tiện!

Vương gia cũng không tức giận, tông giọng không lớn không nhỏ chậm rãi lên tiếng, Thánh chỉ đã hạ, dù có chút phạm vào thánh ý thôi cũng đã là kháng chỉ, vốn ta tưởng rằng có lẽ ai đó sẽ muốn nghe biện pháp đối phó một chút, rồi sử dụng một chút, thật đáng tiếc a...

Nói chưa dứt lời thì đã thấy đệ đệ hoa lệ xoay người bỏ nhào xông tới, nín chặt ống quần Vương gia lay lay: chị dâu

Vương gia mỉm cười gạt đầu: ừm, ngoan

~Ở cửa nghe thấy hạ nhân báo Vương gia đang chờ hần, Tướng quân thật không muốn bước vào nhà. Không phải cho thời gian ba ngày sao? Vẫn còn một ngày tới đây sớm như vậy làm cái gì?

Tuy ngầm nghĩ như thế, nhưng thân nam tử hán đại trượng phu, Tướng quân vẫn nhất quyết đi vào, từ xa đã trông thấy Vương gia ngồi đằng kia.

Sau khi vào cũng không hề ngẩng lên, Tướng quân cúi đầu chào hỏi, tới sớm như vậy sao?

Vương gia nói, ta chỉ đi ngang qua thôi, người nếu muốn cân nhắc đến hôm sau không kém một ngày cũng được, ta cũng đã chờ nhiều năm như vậy rồi.

Vương gia nhắc tới “nhiều năm như vậy” dường như khiến chút dũng khí gom góp ban nãy của Tướng quân tan tành mây khói. Tướng quân vẫn một mực cúi đầu nói, vậy sao, ta thật ra đã suy nghĩ khá khá.

Vương gia “ừm” một tiếng ý bảo hần tiếp tục.

Tướng quân hít mạnh một hơi, hai mắt nhắm chặt đầu nhắc cao: chuyện này oán ta cũng được nhưng nếu ngã đệ không cưới công chúa đó chính là kháng chỉ danh tiết công chúa cũng sẽ bị nhà ta làm hỏng Hoàng thượng vẫn luôn ký thác kỳ vọng trên người ta kẻ bề tôi đây ắt phải toàn lực phân ưu giải nạn vì Hoàng thượng hưởng chi đã đáp ứng rồi nhưng tâm của ngã đệ không đặt trên người công chúa thậm chí không trên thân nữ tử trước kia ta không biết hiện giờ đã biết thật sự không thể ngạnh ép cũng không thể hại công chúa ta quyết định ngày mai lâm triều rồi thỉnh tội với Hoàng thượng cầu Hoàng thượng khai ân gả công chúa cho ta!

Tướng quân rút cục nhìn về phía Vương gia: đây là biện pháp duy nhất.

22. Chương 22

Tướng quân đặc biệt khó chịu, khó chịu ở trong lòng. Nói câu thoại này ra khỏi miệng thật khiến hần khó chịu không thôi, còn mãnh liệt hơn nhiều so với lúc luyện tập trước đó nữa. Hần nghĩ, ta sắp mất y rồi.

Nỗi đau đớn bởi đối phương là bằng hữu quan trọng nhất của hần còn len lỏi thêm một cái gì đó, tha thứ cho Tướng quân hiện tại vẫn còn mơ hồ mông lung lắm. Hần hiện tại chỉ thấy khó chịu.

Hần ngỡ Vương gia sẽ phẫn nộ, sẽ tức giận, hần nghĩ có lẽ hần sẽ bị đánh, nếu thế hần tuyệt đối sẽ không đánh trả lại, nhưng không. Hần thấy Vương gia cười tự giễu, “Người luôn cứng rắn hạ quyết tâm, ngoại trừ với ta.” Vương gia nói, “Người muốn lấy công chúa?”

“... Ta nguyện ý lấy.”

“Nếu không có thánh chỉ, đáp án ba ngày sau của người sẽ là gì?”

“... Ta không biết.”

“Nếu không có thánh chỉ, có lẽ hôm nay ngươi sẽ không có nan đề này, dù có,” Vương gia cười cười, “ngươi cũng sẽ không chút do dự mà cự tuyệt.”

“... Xin lỗi.”

Vương gia xoa xoa người đi.

Tướng quân nhìn bóng lưng Vương gia, hần đứng lặng tại chỗ không động đậy, mãi tới khi mặt trời khuất núi, ánh đèn nhập nhòa dưới sân, hần mới hồi thần trở lại.

Sáng hôm sau, Tướng quân bước từng bước nặng nề tiến cửa cung thì được cho hay Hoàng thượng thân ốm bệnh nhẹ hôm nay không lâm triều, Tướng quân suy nghĩ hồi lâu vẫn thỉnh thái giám thông báo cầu kiến Hoàng thượng. Thái giám X dẫn Tướng quân vào trong vừa đi vừa nói bệ hạ vài ngày nay ngủ không ngon, cứ thế long thể sẽ không chịu đựng được a nô tài vô cùng lo lắng, cầu Tướng quân chốc nữa giúp tôi khuyên bệ hạ nghỉ ngơi đừng nhọc nhằn thêm. Tâm tình Tướng quân lại chìm sâu vài phần.

Bất quá, Hoàng Thượng cư nhiên ở Ngự thư phòng gặp hần.

Tướng quân vừa vào đã liếc mắt thấy trong phòng có một người đang ngồi, là Vương gia.

Hai vành mắt đen thui đầy mệt mỏi của Hoàng đế nhìn về phía Tướng quân, oán trách nói, hôm nay không tảo triều sao ái khanh và Thất đệ cùng tới đây? Xem tình trạng của trẫm này! Xem mắt trẫm này! Được rồi, có chuyện gì thì nhanh nhanh nói rồi trẫm quay về nằm tiếp.

Tướng quân len lén liếc sang Vương gia thế nhưng Vương gia không nhìn hần. Sắc mặt Vương gia vô cùng ngưng trọng nhìn Hoàng thượng, ưu tâm hỏi, Hoàng huynh gọi Thái y tới chưa? Thái y nói thế nào?

Hoàng thượng vung vung tay nói, gọi rồi, bảo trẫm thượng hỏa quá độ, kêu trẫm bớt lo nghĩ. Trời lạnh thế này thượng hỏa cái gì, hơn nữa dạo gần đây chẳng có chuyện gì đáng lo. Trẫm xem lão già kia nhìn không ra đành phải nói chung chung vớ vẩn rồi thuận tay kê một đồng thuốc bổ lừa trẫm ăn, khổ muốn chết. Ai, bất quá dạo này ngủ thật không ngon, đầu đau nhức. Hai người các ngươi có chuyện gì? Tới, nói đi.

23. Chương 23

Hoàng thượng hỏi: “Hai người các ngươi có chuyện gì? Nói đi.”

Tướng quân không lên tiếng, Vương gia nói trước: “Chúng ta không có chuyện gấp gì sau này nói lại cũng được, Hoàng huynh nghỉ ngơi đi, thần đệ cáo lui.” Tướng quân liếc sang Vương gia đang rời khỏi cung vội vàng nói, vì thần cũng không chuyện gì, thần cũng cáo lui.

Lưu lại Hoàng Thượng một mình hoang mang nơi ấy.

Tướng quân đuổi theo Vương gia, Vương gia nghiêng đầu nhìn hần một cái không nói, bất quá bước chân chậm dần. Tướng gia nghẹn nửa ngày mới lắp bắp nói “Ta...” thì đã bị Vương gia cắt đứt.

Vương gia nói, Tướng quân quen đọc binh pháp, hiểu cách phân tích thời thế, dù đối bên trên hay đối chính người mà nói hiện tại không phải là thời cơ tốt để nói chuyện đó.

Tướng quân nói, thật ra là...

Vương gia lại cắt đứt hần, nói, chỉ là kiến nghị cá nhân, Tướng quân bắt tất phải vướng mắc bốn vương mà tự mình dẫn đo không tốt.

Tướng quân nói, ta không định nói vậy...

Vương gia nói, bản vương không có gì để nói với ngươi, sau đó nhấc chân bước đi.

Cách ngày, thái giám X dẫn theo vài người tới phủ Tướng quân, nói, tháng sau chính là ngày đại hôn, Hoàng thượng lo quý phủ chưa từng chuẩn bị hỷ sự sơ suất bỏ quên công chúa nên đặc biệt mệnh bọn nô tài tới giúp một tay.

Quản gia thở dài đầy tuyệt vọng, Tướng quân mặt đen tã ừ, đệ đệ ngó anh trai.

Đệ đệ không quay về phòng mình, muốn đàm chuyện khẩn cấp với ca, Tướng quân tâm phiền ý loạn nói hai chữ không nghe rồi đuổi đứa em mình ra ngoài.

Những ngày như vậy là những ngày vô cùng buồn sầu, đệ đệ là thiết định không cưới, Tướng quân là xác định phải lấy, giờ có thiếu chỉ là thiếu một thời cơ mà thôi. Đương nhiên, cho dù thời cơ có tới Tướng quân cũng chưa chắc đã biết.

Thông thường thì luôn luôn sẽ có người thỉnh thoảng tới cửa đưa lễ cho nước lớn. Một ngày nọ, vua của nước láng giềng dẫn theo trưởng tử của mình tới kinh thành diện kiến Hoàng thượng. Đối phương bên kia dâng thành ý lễ nghi đầy đủ, cung nội bên này do Hoàng thượng tự mình tiếp khách, chuyện cung ngoại thì giao cho Vương gia. Nói thật thì những người này cũng không phải lần đầu tiên tới, chẳng qua Vương gia đã tiếp đãi vài lần cho nên cũng xem như là tương thức lâu năm. Vương tử nước láng giềng giả vờ bộ dạng khiêm tốn hiếu học ngây thơ khờ dại, lần đầu tiên đến đã vô cùng hứng thú với biểu hiện đầy nhân văn của bên này. Quan hệ giữa gã và Vương gia tốt lắm.

“Tốt lắm” ý là vị vương tử này mỗi lần đến đều luôn dính chặt Vương gia, “dính” nghĩa là vừa tờ mờ sáng thì vương tử liền tới Vương phủ ngồi tới tối tối mà vẫn còn muốn bám càng đến nửa đêm; lại tỷ như, mỗi ngày vương tử đều đứng chờ bên ngoài đợi Vương gia hạ triều. Hoàng thượng thấy vị vương tử này vừa đáng yêu vừa sôi nổi, nên lúc lân triều đã công khai nói một câu “Vương tử có phải coi trọng Thất đệ người hay không”, quần thần phía dưới ngẫm nghĩ cũng cảm thấy lời này có lí liền lao nhao nhao bàn tán hân hân lên. Có điều, trong đám quần thần này không bao gồm Tướng quân.

Tướng quân cảm thấy bản thân thập phần chán ghét tên Vương tử nước láng giềng rẻ tiền đó.

24. Chương 24

Trong suốt cuộc đời không dài mấy của Tướng quân, tổng cộng chỉ từng chán ghét qua hai người, người thứ nhất chính là tên quân y “cướp” đệ đệ mười tuổi bé bỏng đi rồi nuôi dưỡng, người còn lại chính là tên vương tử ngoại tộc này. Cho nên, bảo người này ngu ngốc quả thật là nói không ngoa, nếu như Tướng quân có thể hảo hảo suy nghĩ một chút thì có thể hiểu được cái “không vui” này là đặc biệt cỡ nào.

Ngày đó, Hoàng thượng nói câu Vương tử thích Vương gia chính là trực gián ném một quả địa lôi kinh thiên vào tâm Tướng quân. Phản ứng hần khi ấy còn nhanh chóng hơn cả ngựa sử hô to bệ hạ không nên tùy tiện nói đùa chuyện thương phong bại hóa!!! Khiến tất cả mọi người há mồm trợn mắt. Vương gia lúc đó nhìn hần thật sâu, cái nhìn ấy suýt chút đánh tan tự tin tay múa chân loạn cầu hòa cùng Vương gia của Tướng quân. Bất quá đương nhiên là ảo giác, Vương gia sau lần đấy vẫn một mực không để ý hần, luôn cùng Vương tử ngoại tộc đánh đến tóe lửa.

Tướng quân oán hận nghĩ: khiêm tốn hiếu học chó má, hiếu học thì sao không tìm Thái phó học hiếu đi. Khờ dại khả ái chó má, mấy thằng man rợ đầu đầy lông giống dã thú thể kia thì khả ái chỗ nào, không rõ Vương gia cả ngày giao hảo với gã trắng trắng trơn trơn như thế có phải là bất đắc dĩ phụng theo ý chỉ của bệ hạ hay không.

Đúng! Chuyện nhất định là như thế!

Nhưng bản thân sau vài lần ám thị “không cẩn thận” vẫn bất gặp Vương gia cùng tên ngoại tộc kia cười cười nói nói, nâng cốc vui vẻ, thậm chí còn kẻ vai bá cổ! Còn ghé tai nói nhỏ thì thà thì thầm!! Càng lúc càng không xác định. Tướng quân nghĩ, hần đã lâu không thấy Vương gia cười vui vẻ như vậy.

Cuối cùng, Tướng quân dưới màn đêm cô độc sầu muộn không thôi cố lấy dũng khí, quyết định lại dạ tham Vương phủ!!!

Được rồi được rồi, trước khi làm ra quyết định này, hần đã uống một bầu rượu lấy can đảm... Đây chính là cái gọi là anh hùng không hỏi nơi xuất xứ! Hảo hán bất đề đường niên dũng văn văn! Quân hần là nhất thời xúc động hay là kích động sau rượu, thể nào hần cũng phải đi!

[11: hảo hán chân chính sẽ không ngừng làm nên sự tích mới mẻ, chứ không phải nhắc tới nhắc lui chuyện đã qua.]

Sao vẫn là sao, trăng sáng vẫn là trăng sáng, Vương phủ không hề xê dịch, bức tường vẫn giữ nguyên vị trí cũ. Bất quá lần này có hơi khác biệt, bên cạnh điểm tiếp đất ở Vương phủ không hiểu tại sao lại có thêm vài tảng đá lớn. Trời tối mịt tối mù chìa tay không thấy năm ngón, chờ chân Tướng quân giẫm lên phía trên mới phát hiện ra, nhưng tránh không kịp sải chân ngã phịch xuống nền đất khiến hần đau nhức ghê gớm. Hần ngồi xồm xoa xoa nhẹ mắt cá chân một lát thuận điểm điểm chuyện “uống rượu hồng việc” rồi mới đứng dậy bước về phía trước. Tướng quân nhớ tới trò cười ồn ào lần trước, nghĩ thầm, lần này dù nhìn thấy rõ ràng cũng không thể lại ba chớp ba nhoáng xông vào phòng.

Ai ngờ lần tính toán thông minh này lại không áp dụng được. Còn chưa kịp tới gần đã nghe phía bên kia truyền tới giọng cười sang sảng của Vương tử ngoại tộc.

Tướng quân xoẹt xoẹt như mèo, trộm núp phía sau hòn nam bộ lộ đầu ra ngoài thì trông thấy, Vương tử ngoại tộc kia đang ngồi bên mép đình, trước mặt gã là một bàn thức ăn đầy màu sắc, kế cạnh là hai nha đầu hầu hạ, mà ngồi đối diện – chính là Vương gia.

Lại còn là Vương gia cười cực kỳ thoải mái.

25. Chương 25

Điểm nhìn có hơi xa, không thể rõ ràng nghe hai người bọn họ đang nói chuyện gì, dù sao cũng vô cùng vui vẻ. Người ta bên kia đèn đuốc sáng trưng rượu no cơm nê, Tướng quân bên này ngồi xồm xỏ nhà gió lạnh xào xạc, quả thật là thế lương hết sức.

Chẳng còn nhớ đêm nay xông tới Vương phủ là để làm gì. Tướng quân ử rữ vô bề xoay người định quay về, nhưng do thời gian ngồi xồm quá lâu mắt cá chân lại đang đau hai chân tê dại, vừa đứng dậy chợt bình bịch té ngã tại chỗ.

Lỗi tai hai người ngồi bên kia khá thính, Vương tử ngoại tộc hô một tiếng “Ai!”. Tướng quân quay đầu lại đã thấy Vương gia đang nhìn về phía hắn, liền bộp bộp bộp phúi bụi đất trên người dùng tay chống đất miễn cưỡng đứng lên, nhẩn nại chịu đau giữ vững thăng bằng đi ra khỏi bóng tối.

Những người phương Tây thường xuyên cảm thấy bộ dáng những người Hán khá khác biệt gì nhau mấy, Vương tử ngoại tộc mặc dù cố gắng phân rõ một chút nhưng vẫn nhận không ra Tướng quân, thế là quát: yêu nghiệt phương nào mà không nhanh nhanh báo tên. Nói xong còn tự giác cho rằng bản thân sử dụng ngôn từ rất không tệ vô cùng phù hợp với văn hóa ở đây, như tranh công nhìn Vương gia. Tướng quân tranh thủ gắng sức phỉ nhổ gã một phen, tên này hắn đọc nhiều truyện quỷ thần quá riết khùng luôn.

Vương gia không khích lệ Vương tử cũng không bắt chuyện với Tướng quân, y ngồi bên bàn tiếp tục ăn. Vương tử hô câu này xong nhất thời không còn gì để nói gãi gãi đầu không biết làm sao bây giờ mới tốt, thấy Vương gia vẫn đang bình thản ăn uống nên bảo, Vương gia ngài ăn đi, ta giúp người đuổi tên này đi. Nói xong còn thuận tay vỗ vỗ đùi Vương gia, cái “thuận tay” này khiến Tướng quân nổi sùng rồi, tâm nói, người còn dám vỗ đùi, hai ta quen biết nhiều năm như vậy còn chưa vỗ đùi y bao giờ đâu, tên càn rỡ không hiểu lễ nghi! Đùi có thể tùy tiện vỗ sao thì vỗ hả?

Vương tử xắn tay áo lên đứng trước mặt Tướng quân, mặt ghen nửa ngày đến nổi đỏ bừng vẫn chưa nghĩ ra lời gì mới mẻ để nói, buộc lòng phải thở dài một tiếng “này” vươn tay đánh úp tới.

Tướng quân nhanh nhẹn lóe lên. Do chân hắn chưa hoàn toàn hết tê dại cộng thêm mắt cá chân bị thương, cho nên thân hình cũng không quá lưu loát, muốn hoàn thủ theo bản năng lại nghĩ tới cho dù tên này đáng ghét cỡ nào đi chăng nữa nhưng vẫn xem như lai giả thị khách, đành phải nắm tay lùi phía sau tránh né chiêu thức đối phương, như có như không liếc trộm Vương gia một cái.

[12: Người tới là khách]

Kết quả lòng lại lạnh lẽo, Vương gia không nhìn hắn.

Vương tử đánh tới đánh lui đánh ra niềm vui thú, thấy đối phương không phối hợp thì có hơi sốt ruột, một vài chữ chợt nhảy bật ra như đậu: người, cũng, đánh ta!

Tướng quân vốn đang cúi kính vô cùng nhìn bộ dáng gã áp a áp ứng càng cúi kính thêm, cước chân không khống chế được độ mạnh yếu xoay tới. Vương tử đuổi theo đằng sau đang vui sướng cũng chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì thế là bị một cước đá trúng ngực.

Tướng quân hằng năm đánh giặc luyện binh, khí lực khỏi cần bàn... Vị Vương tử ngoại tộc trực tiếp ngã vật mặt xuống đất – học máu.

Tướng quân kịp phản ứng được cảm thấy thật có lỗi, định bước tới nâng người dậy. Mới vừa hạ thất lưng tay chưa kịp vươn ra, phía sau lưng chợt đau đớn một phen.

Bên cạnh truyền tới một tiếng vang giòn, cúi đầu nhìn thì thấy cái chén sứ bạch ngọc vỡ toanh trên mặt đất.

Tướng quân ngơ ngàng ngẩn đầu, nương theo hướng chén sứ phóng tới. Vương gia đứng tại đó, biểu tình lơ mơ không rõ sắc thái.

26. Chương 26

Tướng quân sững sờ nhìn Vương gia nâng đỡ Vương tử quan tâm dò hỏi rồi đưa gã quay về phòng, sững sờ trông Vương tử phía trước nhếch mép nhẹ nhàng giơ mạnh ngón tay cái hướng phía hắn, sững sờ đứng thần thờ giữa khoảng sân trống vắng, sững sờ nhìn Vương gia lại quay trở về, sững sờ theo sau Vương gia bước vào ốc, hiện tại hắn vẫn đang sững sờ nhìn Vương gia ngồi tại kia uống trà. Nhất thời không lên tiếng.

Dường như sững sờ thật lâu sau Tướng quân mới nghĩ đến phải nói chuyện, vừa mở miệng cổ họng lại hơi khàn khàn. Tướng quân nói, ta vừa này không phải cố ý.

Wương gia rũ mắt xuống, tay cầm chén trà nhẹ nhàng lắc lư, rồi tự như vô tình vô ý hỏi hắn, chân người thế nào.

Tướng quân nói, không có ý, không cần thận trọng chân một chút.

Wương gia “à” một tiếng.

Một lúc sau Vương gia hỏi, người tới làm gì? Tướng quân muốn trả lời nhưng trả lời không ra, hắn chỉ muốn tới hơn nữa còn nhất định phải tới, đến nỗi rốt cuộc tới làm gì thì hắn chưa suy nghĩ cẩn thận. Vương gia đợi một hồi liền không nhin được rồi, nếu không có việc gì thì người trở về đi.

Tướng quân vội vàng tra hỏi nói, người là muốn đi xem tên Vương tử kia? Ta đã nói vừa này ta không phải cố ý, cũng không xuất lực mạnh gì. Nói xong thấy Vương gia không có phản ứng nào, liền nói tiếp, người có phải trách ta không? Người thật quan tâm tới gã, quan hệ các người thật quá tốt đến độ đã trẻ thế này gã vẫn còn ở chỗ người đàn mặt nơi này không đi, người có phải định giữ gã ngủ lại luôn không? Vậy người cũng sẽ cho gã ngủ tại phòng người như ta sao?

Tướng quân càng nói càng không thấy tư vị gì, hắn nói, vài ngày nay ta chịu khổ sở thật nhiều tưởng rằng người cũng không dễ chịu bao nhiêu xem ra là ta suy nghĩ nhiều. Ta cũng thật là, bởi vì trong lòng ta chỉ có một mình người là bằng hữu trọng yếu, liền nghĩ người cũng chỉ có một mình ta mà thôi xem ra cũng là ta suy nghĩ nhiều. Đúng rồi, người luôn luôn dữ nhân hòa thiện, đương nhiên sẽ giao hữu khắp thiên hạ, nếu một người chân thành làm bằng hữu người người cũng sẽ không cảm thấy người đó thô tục bỉ lậu. Ta...ta thân là bằng hữu người... Người thích kết giao với Vương tử ta đây sẽ không ghét bỏ gã, nhưng... Người xem Vương tử như bằng hữu mà đối đãi đi? Hoàng thượng hẳn bảo... bảo Vương tử thích người... Người nếu không có tâm tư ấy nên cách xa gã một chút tránh để người hiểu lầm.

Tướng quân phen này thao thao bất tuyệt đến cuối cùng đã bộc lộ rõ ý tứ muốn chứng thực, nhưng Vương gia chỉ đáp trả hắn một câu.

Y thản nhiên nói: “Liên quan tới người?”

Quang mang trong mắt Tướng quân dần ảm đạm, hắn lại bắt đầu sững sờ, nhưng chỉ sững sờ một chốc rồi mới bản thân lết cái chân tàn khập khiễng rời đi.

Wương gia phía sau lưng hắn nắm chặt quyền đầu, ánh mắt sắc bén.

27. Chương 27

Tướng quân bế môn tại nhà tròn ba ngày, ba ngày sau xuất quan tiến cung gặp Hoàng thượng.

Hoàng thượng theo thường lệ cười a a dò hỏi việc chuẩn bị đại hôn như thế nào rồi, Tướng quân vén vạt áo quỳ rạp xuống đất.

“Hoàng Thượng thứ tội, đệ đệ của thần không thể lấy công chúa.”

Hoàng Thượng nói “Hả?”

Tướng quân nói, ngã đệ đã có người trong lòng, cho nên không thể lấy công chúa làm vợ. Khi trước thần lỗ mãng mới cầu Hoàng thượng hạ chỉ, nay thần có tội nhưng xin Hoàng thượng thu hồi ý chỉ.

Hoàng thượng phản ứng nhanh chóng, nói, có người trong lòng thì có người trong lòng, con cháu nhà quan tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, sau này công chúa vi thê nàng ta vi thiếp đó cũng là chuyện có thể thương lượng... Thế nào? Người trong lòng lệnh đệ người không muốn cùng công chúa cộng thị nhất phu sao?

Tướng quân nói, thần sợ ủy khuất công chúa.

Hoàng thượng nói, chính thê còn chưa qua cửa đã an bài trước một thiếp thất thì không hay ho lắm, chờ một năm đi, sau một năm đại hôn rồi lại bàn tiếp thiếp hay không thiếp.

Tướng quân nói, người trong lòng đệ đệ thần là một nam tử, bảo công chúa và một nam tử cộng thị nhất phu... Quả thật không dám ủy khuất công chúa.

Hoàng đế “...”.

Quỳ lâu thật lâu vẫn chưa thấy Hoàng thượng nói thêm, Tướng quân đang định ngẩng đầu lên nhìn liền nghe thấy Hoàng thượng vô cùng bình tĩnh nói, thánh chỉ đã hạ lâu như vậy, bây giờ mới nói đệ người không cưới không phải là lừa bịp người khác sao? Được, đệ người không lấy cũng được, người lấy!

Tướng quân nói, thần... cũng không thể lấy.

Hoàng thượng nâng cao giọng chất vấn, tại sao? Người cũng có người trong lòng rồi?

Tướng quân nói, ... vâng.

Hoàng thượng nói, người trong lòng của người cũng không chịu cùng công chúa cộng thị nhất phu phỏng?

Tướng quân nói, ... thần còn không biết, nhưng nghĩ tới chắc cũng không chịu... Thần cũng không dám ủy khuất công chúa.

Hoàng thượng nói, mẹ nó bớt nói có dám hay không, chuyện gì nhà người cũng đã làm còn có cái gì không dám. Đường đường là một công chúa của trẫm lại bị hai huynh đệ nhà người đẩy tới đẩy lui, giờ được thể trực tiếp đẩy trở lại. Công chúa sau này phải làm người như thế nào? Tương lai trẫm phải làm người như thế nào?

Tướng quân không dám lên tiếng.

Hoàng thượng hít sâu một hơi, nói đi! Không lấy, được, kiểm cho trẫm một lý do chính đáng. Đại hôn sắp tới, nếu nghĩ không ra lý do, đệ người không bằng lòng lấy cũng phải lấy không muốn lấy cũng phải lấy. Sự tình liên quan tới tôn nghiêm hoàng tộc trẫm, ngàn vạn lần đừng bức trẫm làm ra chuyện gì. Nghe hiểu được chứ?

Tướng quân vội vàng cảm tạ đáp ứng. Hoàng thượng vung tay nói, nghe hiểu thì lui ra đi, nghĩ nghĩ lại gọi Tướng quân lại hỏi hần, người có người trong lòng? Chuyện khi nào? Người cũng định thành thân?

Tướng quân âm thầm thở dài nói, vẫn chưa thân được, mấy dạo gần đây thần suy nghĩ cẩn thận mới ngẫm ra chuyện “thích” này, nhưng hiện tại thần dường như trở thành tương tư đơn phương, nói xong Tướng quân ưỡn ngực tự tin mười phần, “nhưng thần sẽ không bỏ cuộc! Thần sẽ...”

“Được rồi được rồi, ” Hoàng thượng cắt ngang hẳn, “Giờ trẫm là tới nghe người tâm sự chắc? Nhanh nhanh về nhà nghỉ chiều sớm đi.”

“Thần tuân chỉ.”

28. Chương 28

Đạo lý là như vậy: nếu lấy một nan đề cấp độ A trước mặt bạn, đổi sang một nan đề cấp độ B, như vậy, dù cho năng lực giải quyết của bạn thuộc cấp C cũng sẽ cảm thấy hoàn thành B rất khó khăn.

Cho nên, loại người trung hậu chân chất ruột không cong vòng như Tướng quân đây, làm sao có thể nghĩ ra được biện pháp gì chứ. Được rồi, hẳn là nghĩ có nên xin giúp đỡ chỗ đệ đệ hoặc là thằng chồng nhà đệ đệ thậm chí là Vương gia hay không, bất quá, ý niệm trong đầu rất nhanh bị lòng tự trọng kỳ quái của hắn phủ quyết quét sạch.

Bởi vì dù ngồi suy nghĩ hoặc nằm suy nghĩ trong nhà cũng không có đầu mối, Tướng quân liền quyết định thuận chân ngao du trên đường. Sao đó loanh quanh bắt tri bắt giác thể nào ấy thì đã lượn đến Vương phủ.

Cư nhiên lại trông thấy tên vương tử ngoại tộc kia ở cổng Vương phủ!

Vương tử ngoại tộc cư nhiên cũng trông thấy hắn!

Gã ta còn chạy tới!

Người tới đây làm gì! Cẩn thận ta đánh người! Tướng quân âm thầm nghĩ.

Vương tử ngoại tộc hai mắt bốc sáng chạy tới trước mặt Tướng quân nói... Đương nhiên Vương tử ngoại tộc vẫn dùng cái khẩu khí kỳ quái lần điều kỳ quái ngữ pháp kỳ quái kia, chỗ này để mọi người dễ hiểu tui cũng dễ dàng và cũng là giúp Vương tử chỉnh lý sắp xếp trật tự từ ổn thỏa, vì thế:

Vương tử nói, a! Là người, ta nhận ra người! Công phu của người rất không tồi khiến ta dạo này mong nhớ không thôi, mau mau tới đây, hai ta tiếp tục động chân động tay động tay động chân.

Tướng quân nói, người là khách nhân X triều chúng ta, ta không thể động võ với người.

Vương tử nói, không phải động võ, là động tay động chân! Tỷ thí! Luận bàn mà thôi, mau tới mau tới!

Tướng quân nói, ta đây không động với người, cũng không biết người, luận bàn cái gì mà luận bàn.

Vương tử vô cùng sốt ruột, nói, sao lại không biết được, người không phải nhận thức Vương gia sao? Vậy mọi người chính là người một nhà.

Tướng quân suy nghĩ một chút liền nóng đầu, nói, da mặt người thật là dày, dám xưng hô bên ngoài là người một nhà, thật sự không hề che dấu lang tử dã tâm của người! Nói! Vương gia y đồng ý sao?

Vương tử ngạc nhiên nói, gì mà lang gì tâm? Vương gia đương nhiên đã đồng ý, Vương gia đã đồng ý trước, bằng không sao ta có thể mỗi ngày tới đây? Cho dù bây giờ còn chưa phải, tương lai cũng nhất định sẽ thành người một nhà, ta có lòng tin này.

Tướng quân tức quá, người nói vậy! Ta nói cho người biết, quy củ chúng ta bên này là Vương gia tự thân đồng ý cũng vô dụng, phải là tất cả người nhà đều đồng ý mới được. Ta hỏi người, chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng đồng ý sao?

Vương tử cũng rất uể oải, nói, Hoàng thượng các người không đồng ý. Ai nếu Hoàng thượng đồng ý ta đã sớm dẫn người quay về rồi, còn mỗi ngày chạy đến đây làm chi. Thật ra, ta vốn muốn tới chỗ Hoàng thượng các người nói, nhưng Vương gia ngăn cản không cho, bảo chuyện này cứ giao cho y lo liệu, chắc chắn sẽ vừa lòng. Ôi chao, Vương gia thật sự không tồi a, cùng y trở thành người một nhà ta thật may mắn.

Tướng quân vén vạt áo lên buộc thành nút thắt: tới đây! Hai ta qua bên kia đấu!

29. Chương 29

Căn cứ theo định luật “Người xúi quẩy uống nước lạnh cũng buốt răng” và “Nhân vật chính không nhất định là cường đại nhất”, công phu của Tướng quân cùng Vương tử cố nhiên tương xứng nhau. Vương tử bởi vì quá lâu không gặp được đối thủ cho nên bị đánh vẫn cười hì hì, Tướng quân thì càng thấy nụ cười đắc ý (?) khoe khoang (?) của gã lại càng nóng giận.

Hai người cuối cùng không còn chương pháp gì đang lẩn qua lẩn lại cùng một chỗ trên mặt đất thì bị một tay Vương gia bất thành linh xuất hiện tách biệt ra. Tướng quân không biết nói gì nhìn mặt mày Vương tử lấm lem bụi đất nhưng vẫn tươi cười blah blah blah với Vương gia, cảm thấy bản thân vừa bẽ mặt vừa đáng thương, liền suy nghĩ quên đi rồi khỏi đây. Không ngờ Vương gia lại giữ hẩn ở lại.

Tướng quân ủy ủy khuất khuất theo sát Vương gia vào Vương phủ.

Wương gia: tại sao người lại đánh nhau với hẩn?

Tướng quân: cái gì mà “lại”? Đã nói lần trước cũng là hẩn chọc ta đầu tiên.

Wương gia: hẩn là khách nhân, còn là bằng hữu của ta, không có ác ý với người, khi đứng khi không đi chọc người tức giận? Người trước kia là một người rất trầm lắng, bây giờ sao lại như thế?

Tướng quân, hẩn không ác ý với ta??? Ta thấy hẩn cũng không ác ý với người đi! Không chỉ không ác ý, còn có rất nhiều rất nhiều hảo ý! Người cứ luôn bênh vực hẩn! Người khi trước đối ta như thế nào? Bây giờ... Đúng vậy, ta không giống như hồi trước, cho nên người liền... Người liền không xem ta ra gì phải không?

Wương gia: người nói chuyện ta thích người trước kia sao? Người không muốn làm phức tạp sao? Như giờ không tốt?

Tướng quân: được, người bằng lòng thừa nhận chỉ thích ta “trước kia”. Người thật đúng là một khốn nạn, người... người đồ có mới nới cũ, thế khi trước vì sao lại muốn cho ta biết, ta... tên Vương tử ngoại tộc kia có cái gì tốt Người cảm thấy hẩn thú vị hơn cả ta sao! Người nhất định là đồ ham thích mới mẻ, với cái trình độ ngôn ngữ đó của hẩn các người có thể câu thông được không? Ta đã nói với người đại đa số tình cảm nứt nẻ đều là do câu thông bất lương...

Wương gia: lời này của người ta nghe kiểu gì cũng giống như ghen tuông vậy, ta tưởng người hận không thể tránh ta thật xa, chẳng lẽ... người để ý?

Tướng quân “nhảy dựng” một chút, khí nóng dường như từ cổ bắt đầu xông hơi ra bên ngoài, Vương gia nhìn chòng chọc hẩn thấy hẩn không trả lời, bất đắc dĩ nở nụ cười lẩm bẩm: “Thôi, không nở đánh không nở mắng, cầu cũng không được bức cũng không xong, ta sao lại đi coi trọng tên đầu gỗ nhà người chứ!”

Wương gia, này, đừng nghĩ nữa, Vương tử chỉ là bằng hữu của ta, không khác gì. Ta thích người à, thích đã nhiều năm như thế không thể nói buông là buông được, ta đối người vẫn giống như trước đây. Như vậy được rồi chứ?

Tướng quân (càng ủy ủy khuất): nhưng người thật nhiều ngày không để ý tới ta.

Wương gia (cười khổ): ta sai rồi, chỉ biết mấy chiêu số phạm phu tục tử đối với người căn bản vô dụng, được rồi, về sau ta không như thế nữa. Người có thích ta hay không ta vẫn thích người, một ngày nào đó nếu người không muốn nhìn thấy ta thì nói với ta một tiếng, ta sẽ đi ngay.

Tướng quân (đột nhiên ngẩng đầu): ta nói với Hoàng thượng chuyện đệ đệ ta không lấy công chúa.

Wương gia (không chút để ý nhìn nơi khác): à, thì sao?

Tướng quân (ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói): ta nói với Hoàng thượng, ta cũng không thể lấy công chúa, ta... Hoàng thượng nói chuyện này tự thân nghĩ biện pháp đối phó đi.

Wương gia (cứng đờ, đầu chậm chậm quay sang): người...

Tướng quân hỏi Vương gia: “Người có nguyện ý cùng ta nghĩ một biện pháp không?”

30. Chương 30

Dân chúng A: đúng rồi người nghe gì chưa? Hôn sự giữa tiểu thiếu gia phủ Tướng quân và công chúa hủy bỏ rồi.

Dân chúng B: Cái gì? Tại sao? Ta đây đang ngóng trông hôn đại hôn tới phủ Tướng quân trộm uống một chén rượu đấy.

Dân chúng A: Cũng không phải không thể trộm, bắt quá đổi địa phương đi trộm thôi. Người có biết cái Vương tử lông tạp vài năm nay hay tới chỗ chúng ta không? Nghe nói hần ta dựa vào giao hảo mấy đời của hai nước, sinh thời hần và các liên minh sở thuộc tuyệt đối sẽ không xâm nhập quốc thổ ta nửa bước với điều kiện, đòi Hoàng đế gả công chúa đó.

Dân chúng B: A? Khinh người quá đáng! Vậy tiểu công tử làm sao bây giờ! Tướng quân làm sao bây giờ! Nhà Tướng quân xích đảm trung can, sao có thể hổ thẹn với loại chuyện này! Hừ! Ai sợ cái tên lông tạp hần, đánh thì đánh, dù sao bắt đầu từ lão Tướng quân chúng ta chưa từng thua lần nào.

Dân chúng A: Cho nên bảo người không đảm đương nổi là đúng rồi, tầm mắt thiên cận nhà người! Đánh giặc luôn hao tổn tiền của, hơn nữa Hoàng đế cũng không mong dân chúng biên quan chịu khổ.

Dân chúng B: Thế nào? Đồng ý rồi? Thật muốn gả công chúa ra ngoài?

Dân chúng A: Không thể thì còn có thể làm sao bây giờ, dùng một công chúa đổi lấy sự hòa bình lâu dài nơi biên quan, dân chúng bình dân mãi mãi vui vẻ, nói thế nào cũng là một chuyện đáng làm, một nhà Tướng quân đều là người hiểu lí lẽ. Nghe nói Hoàng đế và các đại thần đã nói rõ, về sau nếu có người lấy chuyện này bàn ba nói bốn sau lưng, Hoàng đế sẽ tự mình ra mặt nghiêm trị không tha.

Dân chúng B: Cho nên việc này xong rồi? Ai, thật là, lão Tướng quân mất, người không cha luôn không kiên cường nha. Hai huynh đệ thật đáng thương.

Dân chúng A: Không chỉ thế, người vợ trong tay đột nhiên biến mất, tiểu thiếu gia bị kích thích, nói sau này không muốn cùng nữ tử hoa tiền nguyệt hạ nữa.

Dân chúng B: A? Tướng quân nói như thế nào?

Dân chúng A: Tướng quân tỏ vẻ thân là huynh trưởng, cần phải đồng cảm với đệ đệ mình, chịu giống như đệ đệ duy nhất của mình, hần nói (nghe ngào), hần nói đệ đệ hần một ngày không quy túc, hần cũng sẽ không thành gia ô ô ô.

Dân chúng B: Một nhà trung liệt sao lại rơi vào kết cục như thế ô ô ô.

Dân chúng A: Đều do tên vương tử ngoại tộc kia ô ô ô.

Dân chúng B: Đúng! Đều tại cái tên súc sinh lông tạp kia ô ô ô.

END

Đừng sợ đừng sợ có phiên ngoại mà. Phiên ngoại định viết một cái Vương gia và Tướng quân, lại viết thêm một cái Hoàng thượng. Tuy rằng LZ không viết thật nhưng cũng sẽ cố gắng rặn ra, rặn ra một chút là một chút!

31. Chương 31: Phiên Ngoại Chưa Nghĩ Tới

Con trai quản gia lần này xuôi nam bàn chuyện làm ăn, đệ đệ vốn muốn đi theo cùng, nhưng Tướng quân không đồng ý. Tướng quân nói em kiểm chế chút chút được không? Cốt truyện bên ngoài còn đang bảo em chưa gượng dậy nổi tích tụ thành tật em bớt càn rỡ nhảy ra để người ta trông thấy. Anh nói em mấy ngày nay ngoan ngoãn ngồi trong nhà cầm chày lung tung.

Đệ đệ thất vọng biết bao, lại nhìn mặt mày hơn hờ hờ ảo ảo của anh trai mình, cuối cùng tâm sinh đổi ky, nhân thần nhìn Tướng quân mỗi ngày cũng dần bất thường rồi.

Đương nhiên chơi chiến thuật đầu mắt với Tướng quân không bằng cố gắng đi khiêu vũ trước mặt người mà còn có thể nghe chút tiếng gió. Đệ đệ cảm thấy ánh mắt mình đều mang về ai oán mơ hồ, Tướng quân vẫn tiếp tục không thèm đếm xỉa, rốt cuộc vẫn là Vương gia tới phủ hỏi thăm cậu: “Em ở nhà tương tự thành tật sao?” Đệ đệ “ngao” một tiếng bỏ nhào qua ôm đùi Vương gia: “Chị dâu anh của em lại không cho em ra ngoài anh xử lý xử lý ảnh đi.”

Vương gia đưa tay sờ đỉnh đầu đệ đệ, từ ái nói: “Đều là anh em quản ta, ta nói không được.”

Đệ đệ lập tức trở mặt, khinh bỉ Vương gia: “Xong đời rồi, thì ra anh sợ cái dạng ngu si như anh em!”

Vương gia cười: “Sợ tức là yêu, yêu mới có thể sợ.”

Đệ đệ thỏ thẻ: “Giả bộ cái gì nha, ai, em nói này, anh cũng ở dưới đi?”

Vương gia cười: “Cũng? Hóa ra em cũng ở dưới.”

Đệ đệ ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ: “Dưới thì sao? Kẽ hèn bên dưới đây là hi sinh vì yêu! Chúng tớ em yêu rất sâu đậm, hiểu không?”

Vương gia tươi cười càng sâu: “Thì ra là thế, thụ giáo thụ giáo, rất tốt rất tốt.”

Đệ đệ không vui: “Nói với anh cũng vô dụng.” Cậu nghĩ nghĩ rồi nói thêm, “Em vốn nhìn tựa như bên dưới, nhưng Vương gia anh không giống a... Bất quá anh trai em cũng không giống. Nhưng anh đường đường là một Vương gia... Ai, anh của em cổ lỗ hủ lại dần dần chắc anh cũng rất mệt mỏi ha, cảm giác ảnh đối với anh khẳng định không như cảm giác anh đối với ảnh.”

Vương gia chậm rãi thu liễm nụ cười, vô cùng nghiêm túc đáp: “Chỉ cần hấn nguyện ý cùng ta một chỗ, cho dù ta không phải quan trọng nhất nhưng trước mặt hiện tại cũng chưa có ai quan trọng hơn xuất hiện, dù cho hấn thích cô nương nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn ta, như vậy chỉ cần bên ta cố gắng nhiều hơn một chút, bắt hấn nhanh hơn là được rồi.”

Đệ đệ nháy mắt bị cảm động, ô ô ô hô to: “Chị dâu ~ anh chính là chị dâu của em ~ em đồng ý anh, em tuyệt đối đứng bên phía anh! Chờ một ngày nào đó hai ta rảnh rỗi trao đổi một chút, em nghĩ chiều sổ giúp anh áp đảo anh trai em xuống bên dưới, không thể nuông chiều cái cổ lỗ hủ lại dần dần kia như vậy ô ô ô.”

“...”

“Lão nhị em có phải lâu quá rồi không bị ăn đập không, em nếu mộng ngứa thì quay về phòng mà gãi mau! Ở đây đánh cái gì rầm rả!”

Đệ đệ ném một câu “Hứ ở phía trên giỏi quá ha” rồi như mộng bén lửa mắt tăm tăm tích. Tướng quân trầm tư nhìn phương hướng đệ đệ chạy nhanh, mãi đến khi Vương gia vỗ vỗ bả vai hấn, ngoảnh đầu lại liền trông thấy nụ cười tươi đẹp như gió xuân khiến người khác ấm lòng của y.

Vương gia nói: “Mặt sau không đau đi?”

...

Gương mặt Tướng quân vốn hơi phiếm phiếm đỏ lại nhanh chóng chuyển thành đen, nghĩ muốn nói sang chuyện khác vì thế nói: “Người nói có phải không nên để ngã đệ cứ vậy mà tiếp tục đi học tham gia ứng thí không ngớt hay không? Trước kia an bài cho nó như thế đều bởi vì cha mẹ luôn hy vọng trong nhà chúng ta có đứa con có thể văn có thể võ. Cũng không nghĩ tới nó có thích hợp và bản thân có thích hay không.”

Vương gia cho hấn ánh mắt đầy nhu tình, nói, người càng ngày càng trở nên thiện nhân giải ý.

Tướng quân phủ nhận: “Cũng không phải, ta chính là thấy cái bộ dạng dần dần của nó suốt ngày, thì đồ không hơn nhàn rồi ở nhà nên càng lúc càng thuận theo ý nó.”

...

“Vừa rồi lão nhị bảo người phía dưới sao người không phản bác?” Tướng quân đột nhiên hỏi.

Vương gia sững sốt, nói, có quan hệ gì đâu, ai trên ai dưới không phải đều giống nhau sao? Nghĩ nghĩ lại ngọt ngào nhỏ giọng bổ thêm một câu: “Chỉ cần theo người...”

Tướng quân xấu hổ vô cùng, một chưởng đẩy xa Vương gia đang ngồi sát rạt rồi “ha ha ha” lớn tiếng cười trừ. Vương gia đứng một bên trộm lấy tay vuốt vuốt ngực trong lòng thầm nghĩ, khí lực trên tay thân mến quá lớn về sau thời điểm đùa giỡn nên chú ý nhiều hơn.

Tướng quân hỏi: “Người thật cho rằng trên dưới đều giống nhau?”

Vương gia nói, đúng nha, phương thức quá trình tuy rằng cũng rất quan trọng nhưng kết quả quan trọng hơn.

Tướng quân liền hỏi ra miệng, vậy lần trước người tại sao không cho ta ở mặt trên!!!

Vương gia trấn an hần nói, người không phải không biết sao.

Tướng quân nói, ta đây bây giờ biết kha khá rồi!

Vương gia dường như không quá tin tưởng, “Thật à?”

Tướng quân lâu thật lâu chịu không được nghi ngờ nên lập tức nóng giận: “Lần trước người... đến hừng đông, ta dù hơi dần nhưng xem cũng hiểu!!!!”

“Thế...” Vương gia lại khiêu chiến ghé sát vào Tướng quân sau đó nhẹ nhàng khoác lên thắt lưng hần.

Tướng quân vẫn không chút do dự một tay đẩy hần ra: “Ban ngày ban mặt tuyên *** cái gì! Cái đó... hôm khác đi!”

Vương gia mỉm cười “Được, hôm khác cho người thưởng ta”

Tướng quân mở to hai mắt: “Lời này thật sao? Dứt khoát như thế?”

Vương gia gật gật đầu: “Quân tử nhất ngôn.”

“Vậy khỏi hôm khác, lát nữa dùng xong cơm chiều người đừng đi.” Tướng quân ngượng ngùng nói.

Do giấc mộng ngậm kẹo đùa giỡn con cháu của lão quân gia lần lượt tan biến, dạo gần đây vẫn không gương dậy nổi, đối Vương gia cũng không cho sắc mặt hài hòa gì. Bất quá nội dung cơm chiều tiếp đãi hôm nay coi như phong phú, đệ đệ Tướng quân giường nanh múa vuốt ăn đến bất diệt ngạc hồ, thật ra chủ yếu là hôm nay không ai cướp đồ ăn cùng cậu.

Đệ đệ vui mặt vào bát cơm vụng trộm giường mắt nhìn hai người đối diện. Anh của cậu không ăn không nói, Vương gia gấp thịt thì ảnh giả vờ ho khan. Trộm nhìn thêm một cái, lúc này thì đang đầu kia chạm trán nọ thì thâm to nhỏ. Ai u bạn thấy Vương gia không, ăn chút thịt cũng không xong còn cười hì hì. Thật mất hết phong phạm Vương gia a!

Đệ đệ bởi vì cho rằng hai người đối diện đang khoe khoang mà lòng chua xót: chàng ơi chàng à, chàng hiện giờ đang ở đâu?

Trong phòng Tướng quân, ánh nến lập lòe, Vương gia mỉm cười ngồi trên giường, Tướng quân ngồi bên cạnh bàn đưa lưng về phía y

Tướng quân (cứng ngắc quay đầu liếc một cái): người mệt không?

Vương gia: hơi hơi.

Tướng quân: người giờ đang suy nghĩ gì?

Vương gia: nghĩ cây nến của người tại sao không phải là màu đỏ.

Tướng quân: nến đỏ? Không có chuyện gì lấy nến đỏ làm chi.

Vương gia: hôm nay là ngày lành.

Tướng quân:...

Vương gia (đứng lên): sắc trời đã tối, không bằng chúng ta...

Tướng quân (tiếp tục cứng đờ, thân thể thoáng run rẩy): người chờ chút, ta có chút căng thẳng, trước hết để ta bình tĩnh lại đã.

Vương gia:... Được.

...

Vương gia: bình tĩnh chưa?

Tướng quân (luồng cuống): thúc giục cái gì mà thúc giục! Người chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi! Cho người sốt ruột! Người đau cũng không phải người!

Vương gia:... Không phải người thương ta sao?

Tướng quân (sửng sốt, sau đó bình tĩnh đại ngộ): a đúng rồi, ta quên mất. Vậy ta bình tốt rồi, ta đến đây.

Vương gia (mỉm cười gật đầu): đến đây đi.

Tướng quân (tay chà xát): vậy phải bắt đầu từ đâu tới đâu?

Vương gia (mỉm cười): người không phải nói người biết sao?

Tướng quân (trùng hai mắt): ta đương nhiên biết! Ta biết

Vương gia mỉm cười không nói gì. Qua một hồi vang lên tiếng quần áo ma xát

Tướng quân (luồng cuống): bộ y phục chết tiệt của người! Thất làm sao mà mãi không cởi được! (lại cố gắng thêm một hồi, sau đó buông tha vung tay) người làm khó ta sao? Người chắc chắn là cố ý.

Vương gia (bất đắc dĩ trấn an): được được, ta tự mình làm.

Tướng quân mở to hai mắt nhìn Vương gia cởi từng kiện từng kiện quần áo, chờ đối phương còn độc lý y hai mắt đã kích động đến sung huyết, Vương gia vừa ngắt đầu đã bị hoảng sợ

Vương gia (đưa tay sờ mặt Tướng quân ôn nhu nói): cao hứng như thế?

Tướng quân (nhìn khuôn ngực Vương gia như ẩn như hiện dưới lý y gật đầu không ngừng): ừ! Cao hứng!

Vương gia cầm tay Tướng quân đặt trên vạt áo của mình, lại cầm tay hần chậm rãi kéo vạt áo ra, tay Tướng quân bắt đầu run rẩy

Bọn họ mặt đối mặt với nhau, mãi đến khi Vương gia nhích thân tới hôn lên môi Tướng quân. Đây là một nụ hôn không bao hàm dục vọng, đầy ấp sự quý trọng đối phương, tuy rằng đối phương chưa nói, nhưng Tướng quân cảm nhận ra được.

Tướng quân đỏ mặt, ánh mắt chuyển sang khuôn ngực trần trụi của Vương gia, thật lâu không hề dịch chuyển, thời gian như bị trùng lặp chồng chất lên nhau.

Rốt cuộc do Vương gia mở miệng đánh vỡ trầm tĩnh.

“Người chảy máu mũi.”

Tay chân cuống cuống lau máu mũi, Vương gia trông Tướng quân tựa hồ có điểm nhựt chí, liền chủ động cởi quần áo giúp đỡ ấy ấy của hần hướng vào phía dưới của mình. Tướng quân run run mới vừa nhét cái đầu, Vương gia còn chưa thể nào, bản thân hần đã đau kêu ai ai ai, Vương gia lúc này mới nhớ tới, khi này nhất thời sốt ruột đã quên bôi mỡ. Nhìn Tướng quân sưng sờ bầm hạ thân, Vương gia thở dài, y đứng dậy tới đầu giường tối đen sờ soạn tìm đồ nghề.

Tướng quân ngồi chồm hồm cuối giường, nhìn Vương gia một tay túm lưng quần, lộ nửa cái mông tròn vểnh, ánh trắng ôn nhu như nước, vắng mông bóng loáng như ngọc. Vương gia ngoảnh đầu lại, ném tới một cái hộp nhỏ, y cười nói: “Thấy rồi, tới đây.”

Tướng quân nhào qua ôm chầm lấy Vương gia, hai người “phù phù” một tiếng nhất tề ngã phịch trên giường, Tướng quân ôm cổ Vương gia chôn mặt vào bả vai y, nhỏ giọng nói: “Ta không tới, hay là người tới đi.”

Vương gia kinh ngạc: “Vì sao?”

Tướng quân tiếp tục vùi đầu: “Ta tới, hai ta đều đau, người tới, hai ta đều thoải mái. Người tới đi, ta... học thêm sau.”

Vương gia: được rồi, ta tới, ngươi xem, không hiểu gì thì có thể hỏi.

Tướng quân: được

Vương gia: đầu tiên xoa mỡ lên XX của ta (xoa mỡ), sau đó cũng xoa mỡ lên OO của ngươi (xoa mỡ), rồi dùng ngón tay của ngươi tại OO...

Tướng quân: không cần giảng giải! Ta có mắt nhìn!

Vương gia: vậy ngươi đừng cứ lấy tay che mặt a, nhìn không thấy...

Tướng quân: có làm hay không? Ngươi rút cuộc có làm hay không! Không làm thì rút!

Vương gia (dùng sức động thân về phía trước): làm!

...

...

(Một lúc lâu sau)

Tướng quân:...

Vương gia: xem hiểu sao? Muốn giảng giải cho ngươi một lần không?

Tướng quân:...

Vương gia: rồi! Ta đây tới!

Tướng quân...

...

...

(Hai canh giờ sau)

Tướng quân:...

Vương gia: đừng ngồi dậy, ta cảm thấy củng cố thêm một lần nữa ấn tượng mới khắc sâu được.

Tướng quân:...

Vương gia: ai đừng đẩy đừng đẩy, ngươi là một mọt mọt đi? Vậy chúng ta đổi tư thế, ngươi ngồi phía trên ta.

Tướng quân:...

...

...

(Ba canh giờ sau)

Vương gia: học đi đôi với hành, không thể chỉ nói cho qua chuyện.

...

...

(Bốn canh giờ sau)

Vương gia: đây là cái gọi là, xem cái cũ, biết cái mới

~...

...

(Sau hừng đông)

Tướng quân: chết tiệt thất lưng của ta! Mẹ nó ngươi chờ!

32. Chương 32: Phiên Ngoại Hoàng Thượng

Trẫm trước kia là lão Tam trong nhà, phía trên còn có Đại ca Nhị ca, khi đó Đại ca là Thái tử. Bốn huynh đệ chúng ta, phân biệt có ba người mẫu thân. Đại ca và Nhị ca mỗi người một người, trẫm và lão Thất cùng một người. Mẫu thân mọi người đã sớm mất, vị trí Hoàng hậu bỏ trống thật nhiều năm. Đại ca ngồi trên Thái tử vị cũng đã hơn mười năm, thời gian quá dài khó tránh khỏi việc lơ lửng một ngày nọ địa vị không giữ được, ghen mãi ghen mãi như thế rốt cuộc ghen ra tật xấu, một ngày nọ cư nhiên vụng trộm tìm người xử lý Nhị ca. Toàn quốc khiếp sợ. Thái tử không còn, người được đề cử chỉ còn trẫm và lão Thất. Lão Thất ngày đó chạy tới hỏi trẫm, anh nghĩ xem hai chúng ta ai có thể làm Thái tử, trẫm vỗ vỗ đầu y, nói, đương nhiên là ta! Lão Thất không phục bâu môi hỏi vì sao chứ, em thấy em cũng rất tốt mà. Lão Thất thật khờ, mấy ngày hôm trước y còn cường điệu với ta rằng mộng tưởng của em là làm một tour du lịch khám phá hết đại giang nam bắc. Phụ hoàng nói với trẫm, tuy thực lực con và lão Thất ngang bằng nhau, đều không có ưu điểm gì nổi trội, nhưng so sánh trên dưới, con quả thật có vài chỗ hơn người: mặt con thường thường không hề có bất kì biểu tình nào. ... Không ngờ Phụ hoàng còn là một người hài hước. Tóm lại, không hề chậm trễ, trẫm thành Thái tử. Làm Thái tử thiếu sót rất nhiều, thứ nhất chính là trẫm bị lệnh cường chế bãi bỏ tật xấu mặt than. Phụ hoàng bảo trẫm con thượng vị quá đột ngột, căn cơ không vững, Mẫu phi con mất sớm mất năm nay cũng không có liên hệ gì với người nhà mẹ nàng ấy. Thái phó cũng bảo ngại về sau nên qua lại nhiều với nhóm quần thần, sau còn bảo trẫm quay về luyện tập khuôn mặt nụ cười ngênh nhân như thế nào. Công khóa này rất tốt, không cần hao tổn đầu óc. Đáng tiếc hành nghề không thuận lợi, đầu tiên là đối tượng luyện tập — tiểu thái giám hầu hạ trẫm sợ tới mức chạy đi kêu Thái y, về sau ở trên đường vô tình gặp được tên thị vệ đã từng bị tóm đi luyện tập liền quỳ trước mặt trẫm không ngừng dập đầu nhận sai... Lão Thất rõ ràng nói trẫm cười rất dễ nhìn mà! Trẫm đương nhiên tin tưởng thân đệ đệ của mình. Thái phó nói rất đúng, dần dà sau này thật sự có khá nhiều đại thần hỗ trợ trẫm. Cảm giác có vài người muốn tán tỉnh với bạn, nghĩ muốn len lén nói bí mật với bạn... khá là kì diệu đấy. Bất quá không phải trẫm đều thích nghe toàn bộ bí mật. Ngày đó có đại nhân gì gì đó khuyên trẫm phải đề phòng lão Thất, còn nói thần cảm thấy ai ai và ai ai ai cả ngày tùm năm tùm bầy một chỗ, nhìn không yên lòng, lão ta còn nói bọn họ định kéo trẫm xuống dưới nâng lão Thất lên. Trẫm cho rằng cái tên đại nhân gì gì đó này đơn thuần là nói năng vớ vẩn vô nghĩa, liền muốn tìm người đánh lão vài hèo rồi đuổi lão trở về. Nhưng đột nhiên lại nghĩ tới nhẩn nhủ khi trước của Phụ hoàng và Thái phó, vì thế liên tục không nói gì mặt mày tươi cười nhìn chằm chằm mặt lão chừng nửa canh giờ. Sau đó lão bị dọa toát mồ hôi, trẫm cho lão về nhà. Bốn ngày trước lão Thất kích động tới hỏi trẫm có còn nhớ hai huynh đệ ở biên quan kia không. Ha! Nam tử hán đại trượng phu, nhất phạn chi đức tất thường, nhai tí chi oán tất báo! Chuyện thăng nhóc kia đánh trẫm nếu trẫm có thể quên nhanh như vậy trẫm đây cũng quá vô tâm đi! [13: Dù cho ân huệ chỉ vền vẹn là một bữa cơm cũng nhất định phải báo đáp; dù cho oán hận chỉ vền vẹn là một cái liếc mắt cũng nhất định phải trả thù. Chúng tớ ân oán rõ ràng, ơn huệ dẫu nhỏ, oán hận dẫu bé cũng phải hồi báo.] Sĩ nhục a! Trẫm không phải chỉ là nhéo mặt đệ đệ hấn một chút sao? Trẫm không phải là muốn xem vì sao mặt nó trắng như vậy sao? Thứ nhiều chuyện! Đáng giá để hấn một quyền đánh ta chảy máu mũi? Nhớ tới việc này mũi trẫm liền đau xót. Lão Thất thăng nhóc mê bạn quên anh, nghe nói mấy ngày nay đều chơi đùa với thằng khỉ kia, trẫm bốn ngày không thấy mặt y. Thật không rõ tên đó có cái gì tốt, mặt mày đen thui, một thân cây mạnh! Kết quả ngày ấy bị truyền mời tới Ngự thư phòng, vừa vào cửa Phụ hoàng liền tươi cười nói với trẫm có cố nhân tới thăm, trẫm nhìn chằm chằm chú té ra hấn ta chính là đứa con trưởng của lão Tướng quân. Phụ hoàng nói các ngươi ngày người cùng một chỗ cũng không ít, lâu ngày gặp lại phải chăng cũng có chút cảm khái a. Trẫm vội vàng gật đầu xưng phải. Sau đó Phụ hoàng cùng lão Tướng quân có chuyện cần bàn, phân phó trẫm mang thằng nhóc kia ra ngoài ngao du. Trẫm nói với hấn đi phía sau: “Ta đây dắt người đi kiến thức Ngự hoa viên nhà ta là cái dạng gì đi.”

Hấn không hé răng, trẫm coi như hấn ngầm đồng ý. Trẫm cảm thấy tình huống lúc bấy giờ, cùng với việc dân chúng bình thường mời đến nhà làm khách ngoài cung là một hứng thú khó nói. Trẫm trước kia chưa từng trải qua việc này, cho rằng nó quả thật rất mới mẻ. Sau đó trẫm hắng giọng một cái, bắt đầu chuẩn bị ôn chuyện với hấn. Trẫm nói, đã lâu không gặp, hấn nói, vâng. Trẫm nói, người sao cứ càng lúc càng đen, hấn nói, vâng. Trẫm nói, đệ đệ ngươi vẫn tốt chứ? Hấn nói, vâng. Trẫm nói, đệ đệ của ta cũng rất tốt, hấn nói, vâng. ... Người cho ta một chút phản ứng đi chứ. Trẫm nói, ta hiện tại chính là Thái tử!!! Hấn nói ừ.

Trầm nói, người dám nói chuyện như thế với đương kim Thái tử!!! Hắn xoay người đi rồi... .. Trầm cực kỳ không vui, cực kỳ rất không vui. Trầm nói, đứng lại người đứng lại cho ta! Người, người nghĩ ta vẫn là cái người lúc trước mặc người đánh mặc người mắng sao! Ta nói cho người biết, ta bây giờ là Thái tử, thân là Thái tử ta thích đánh ai thì đánh thích bắt ai thì bắt! Hôm nay ta sẽ đánh người, sang ngày mai sẽ tới nhà người bắt đệ đệ người! Sau đó hắn liền cau mày quay trở lại... .. Gì nhỉ, Thái phó từng nói quá, một người nếu luôn đứng chỗ cao, vậy sẽ vô cùng dễ dàng trở nên kiêu ngạo tự mãn. Mà sự tự mãn này dẫn tới cái gì? Tự mãn sẽ khiến một người dần dần quên đi thực lực chân chính của mình, không còn truy cầu tiến bộ. Ấy chính là cái gọi không tiến tất lùi, dần dà dần dà sẽ hủy diệt một con người. Bản Thái tử cho rằng, người chức cao, nếu có thể tự mình thể nghiệm nhân sinh bất đồng từ thấp đến cao lại từ cao đến thấp, sẽ thể hội được một lượng tài phú vô cùng quý giá. Ách, nói cách khác, thất bại nhất thời cũng không thể đại biểu cho thất bại mãi mãi, ngược lại có thể trở thành động lực khiến bản thân càng thêm chăm chỉ, càng thêm cố gắng. ... Tóm lại, chuyện thăng nhót kia hôm nay lại đánh trầm, trầm sẽ không đi nói cho Phụ hoàng biết! Hơn nữa trầm vốn không định đi cáo trạng! Không hề quan hệ với câu “Xong rồi người xúi quẩy rồi Tam ca sẽ đi cáo trạng”

của lão Thất đấy! Tên đệ đệ thú! {{ (>o<) }} lão=”” thất=”” hôm=”” nay=”” nói=”” với=”” trầm=”” y=”” có=”” người=”” trong=”” lòng=”” trầm=”” nghe=”” xong=”” cảm=”” khái=”” vô=”” cùng=”” nháy=”” mắt=”” ngay=”” cả=”” lão=”” thất=”” cũng=”” đã=”” tới=”” tuổi=”” lấy=”” vợ=”” rồi=”” trầm=”” hỏi=”” y=”” coi=”” trọng=”” thiên=”” kim=”” nhà=”” ai=”” cô=”” nương=”” nhà=”” ai=”” y=”” cúi=”” đầu=”” nửa=”” ngày=”” không=”” hé=”” răng=”” trầm=”” thu=”” hỏi=”” gương=”” mặt=”” tươi=”” cười=”” trầm=”” thử=”” thăm=”” dò=”” hỏi=”” “khó=””>

Y gật đầu, “Không dễ nói.”

Trầm hỏi: “Là thân phận khó nói?”

Y gật đầu, “Thân phận không dễ nói.”

Trầm nói: “Nữ tử nhà dân nào mà khó đến vậy? Em là một Vương gia XX cao quý, lấy một Vương phi bình dân cũng không phải là không được, bất quá trầm không phải là một người cổ hủ, có thời gian thì dẫn tới cho trầm nhìn xem xem, giúp em kiểm định.”

Trầm cảm thấy bản thân nói năng quả thật rất khiến người ta cảm động. Dù sao chỉ có một thân đệ đệ vậy thôi, trầm không nỡ để y buồn rầu chịu ủy khuất. Có điều lão Thất nói: “Không phải nhà dân chúng.”

Này mới là lạ, không đến từ nhà dân, thân phận còn không thể nói sao, khó như thế nào được... “Em chắc không phải coi trọng thiếp thị nhà đại nhân chứ hả, vậy thì không được!”

“Hoàng Thượng! Đừng nói bậy!”

Lão Thất mắt tròn trắng trừng trầm một cái, điều này ít nhiều khiến trầm tưởng niệm cái thời thơ bé khi xưa y chạy tới làm nũng với trầm. Đã từng là một viên thịt tròn nho nhỏ như thế, bây giờ đã lớn vậy rồi, tuần tú lịch sự lại còn... Trầm quyết định tha thứ cho y tội đại bất kính bảo Hoàng thượng nói bậy vừa này. Chờ lão Thất rút cuộc lấy nhây bày nhây nói ra người trong lòng y là ai, trầm hơi có điểm mệt mỏi. Trầm cảm thấy bản thân bị ảo giác rồi, bằng không có lẽ là lâu quá không mọc lỗ tai. Được người mọc lỗ tai vô cùng thoải mái, nhưng Thái y cấm không cho mọc, nếu không rất có hại cho thân thể của trầm. Thái y luôn nhiều chuyện như thế. Trời ạ! Phụ hoàng ngài nghe thấy không? Lão Thất nhà chúng ta nó bảo nó thích thằng khỉ Tướng quân chết tiết kia!!! Lão Thất trút ra khỏi miệng tựa hồ không còn gánh nặng gì, thất lưng thẳng tắp, bộ dáng phi thường có cốt khí đứng trong thư phòng của Trầm. Trầm nghĩ nghĩ, Tướng quân không tới lắm thì một năm quay về một lần, lão Thất thì rất ít khi rời khỏi kinh thành, hai người bọn họ rút cuộc thông đồng với nhau khi nào chứ? Vì thế trầm liền hỏi. Lão Thất lộ vẻ mặt tươi cười đầy mộng ảo bắt đầu giảng thuật cho trầm nghe “Ái tình giữa trúc mã sản sinh như thế nào”

, chuyện xưa dài dòng chân thành tha thiết, trầm nắm trọng điểm đem ra phân tích một chút, nhìn kiểu gì cũng giống như lão Thất nóng đầu một mình mà thôi. Trầm chương mắt bộ dáng dần dần ảo tưởng của y, nên nói thẳng phát hiện mới khám phá ra. Lão Thất không vui. Trầm phạt y đi quỳ trước mặt tổ tông. Trầm không bắt lão Thất quỳ lâu. Con người lão Thất bướng bỉnh, thời điểm quỳ trước tổ tông không chịu ăn cơm, trầm bảo hạ nhân trộm đưa đồ ăn tới y cũng không thèm liếc mắt tới. Chỗ ở các tổ tông âm u lạnh lẽo, nếu thời gian quá dài trầm sợ đầu gối y chịu không nổi. Chờ bọn thái giám dìu y ra khụy gối trước mặt

trẫm, trẫm hỏi y biết sai rồi sao, y chỉ nói thần đệ không nên chọc Hoàng thượng sinh khí. Vậy là không tiếp nhận sai lầm rồi. Trẫm cảm thấy mệt chết đi, xua xua tay để cho người đưa y hồi phủ. Vài hôm sau trẫm chỉ có thể ngủ ngon đến nửa đêm, sau nửa đêm bắt đầu trợn trừng mắt mãi đến hừng đông, Thái y đưa một đồng được khó ăn, trẫm thì không muốn nếm thử. Tối dăm bữa nay trẫm nằm mộng mơ gặp Phụ hoàng, trẫm hỏi ông làm sao bây giờ, Phụ hoàng không trả lời. Trẫm chưa từng nói với người khác rằng trẫm rất nhớ Phụ hoàng. Cho nên ngủ không được cũng không có gì không hay ho, có thể mơ thấy Phụ hoàng cũng rất tốt. Lão Thất lại tới, y đến để cầu trẫm đi ngủ. Y nói, Tam ca em sai rồi, nhưng em không thay đổi được, năm em mười mấy tuổi em đã biết dù sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày em khiến anh chết vật, cho nên từ trước đến nay mỗi ngày em đều muốn đối xử với anh tốt một chút để anh vui vẻ một chút, hy vọng đến thời điểm hôm nay có thể bù lại một ít. Y nói, Tam ca em thà rằng anh không thương yêu em như vậy, ít ra có thể khiến em bớt áy náy. Hắn nói, Tam ca em nói anh biết chuyện này không phải chỉ thông tri mà thôi, là đệ đệ em đang mong ca ca anh tán thành. Lão Thất sốt ruột, nói chuyện liền “Anh a em a”

, quy củ biến mất tăm tít. Trẫm quyết định phạt y trước khi đồng được bên kia nóng lên đã. Trẫm lộ đầu ra khỏi chăn nhìn bóng lưng lão Thất rời đi, vừa nhìn đã thấy đau đầu. Phụ hoàng trước lúc băng hà đã từng gọi trẫm vào bên cạnh. Ông nói với trẫm: “Phụ hoàng đã làm xong chuyện nên làm, kế tiếp phải trông cậy vào con rồi. Là một quân vương, ân uy tịnh thì mới có thể khiến cho thần tử, dân chúng bách tính thần phục. Như thế nào mới làm cho một người trung tâm với con, đồng thời phải nắm bắt được nhược điểm của hắn khổng chế trong tay mình, không bằng tìm ra nhược điểm của hắn rồi giúp đỡ hắn khổng chế. Một khóa tâm cảm trọng có thể mang lại cho con rất nhiều thứ xa hơn cả tưởng tượng. Nước có thể lật thuyền, cũng có thể đẩy thuyền, là động lực hay lực cản hoàn toàn phải xem con lợi dụng như thế nào mà thôi. Để làm một vị hoàng đế tốt, cần phải hiểu chuyện vớt vớt.”

[14: Vừa ấm vừa xoa, phải song song sử dụng ân huệ và uy nghiêm] Trẫm và lão Thất cùng cha cùng mẹ, là thân huynh đệ. Trẫm là một Hoàng đế. END ——Toàn văn hoàn——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-gan-day-tuong-doi-phien>